

VRIJMETSELARIJ ∴

Een Vuist tegen God en diens Rangorde

De Vrijmetselarij is in de huidige wereld prominent aanwezig. Veel van haar aanhangers bekleden sleutelposities in het politiek-maatschappelijk bestel en bepalen de richting waar onze maatschappij heenspoedt. Het is moeilijk te achterhalen wat zij precies nastreeft. Daar wordt nogal geheimzinnig over gedaan. In dit artikel wordt een poging gedaan om de sluier enigszins op te lichten en wordt meteen ook een stuk geschiedvervalsing rechtgezet.

1 – In 1717: oprichting van de Grote Loge te Londen

Een belangrijke gebeurtenis in de geschiedenis van de Vrijmetselarij is de oprichting in 1717 van de Grote Loge te Londen, ook wel de Grote Moederloge van de Wereld geheten. Dit jaar wordt meestal als de geboorte van de moderne Vrijmetselarij gezien, de zogenaamde speculatieve vorm, in tegenstelling tot de oude operationele. Alhoewel dit onderscheid nauwelijks zin heeft vanuit een moreel of intellectueel standpunt, vormde dit voor de vrijmetselaarsbeweging het startschot voor een zeer gestructureerde en expansieve wereldomvattende inspanning, van een tot dan toe nooit geziene intensiteit. Aldus verzamelden zich in 1717 in Londen een kleurrijk gezelschap van esoterische sekten: kabalisten, alchimisten, Rozenkruisers, resten van tempeliers, enz. Hun afgezanten weten dankzij een langdurige inspanning in geheel Europa Loges te organiseren, waar met behulp van edellieden en zelfs kerkelijke hoogwaardigheidsbekleders het subversieve klimaat wordt gecreëerd dat met oog op hun omverwerping de instituten leegbloedt, om vervolgens de zaken te regelen in de zin zoals de sekte voorhad. Het is zeker geen toeval dat de eerste Encycliciek tegen de Vrijmetselarij al in 1738 verschijnt.

Zeventig jaar na zijn oprichting was de Vrijmetselarij via de zogeheten Jakobijnen de grote drijvende kracht achter de Franse Revolutie. In de toespraak van Paus Pius VI op

2 juni 1793 naar aanleiding van de moord op de vrome koning Lodewijk XVI, die op het schavot was omgebracht, zegt hij het volgende:

«« Wie zou er ooit aan durven twijfelen dat deze monarch niet in de eerste plaats uit geloofshaat is omgebracht, uit een geest van razernij tegen de Katholieke leerstellingen? Reeds lang waren de Calvinisten aan het samenspannen om in Frankrijk de ondergang van het Katholieke geloof te bewerkstelligen.

(...) Men had bevolen dat ieder vrij was zijn eigen religieuze opvatting te volgen, alsof alle godsdiensten tot het eeuwig heil voeren – en toch werd uitsluitend de Katholieke religie verboden. (...) Moeten de vroegste plannen van de samenzweringen, die Europa op zijn grondvesten doet schudden, niet in eerste plaats aan religieuze haat worden toegeschreven?

(...) Het belangrijkste verwijt dat men tegen deze vorst heeft weten in te brengen, sloeg op zijn onverbiddelijkheid waarmee hij het voorstel tot deportatie van de priesters weigerde te aanvaarden en bekrachtigen, alsook zijn brief aan de bisschop van Clermont waarin hij uitlegde dat hij vast van plan was om, zodra de gelegenheid zich daartoe voordeed, de Katholieke geloofspraktijk weer te herstellen. Volstaat dit niet om te mogen vaststellen en verdedigen dat Lodewijk een martelaar was? »»

2 – Jean Désaguliers

De opmerking over de Calvinisten mag in verband worden gebracht met de Frans Calvinistische dominee Jean Désaguliers (1683-1744). In 1717, het geboortjaar van Pius VI, is hij een van de drie belangrijkste organisators geweest voor de oprichting van de Grote Moederloge van de Wereld. Hij kwam uit La Rochelle. Toen hij nog jong was, is hij naar Engeland gevlucht waar hij zich bij de grote gemeenschap van gevluchte Hugenoten aansloot. Hij vindt daar werk als assistent van de grote natuurkundige Isaac Newton († 1727), met wie hij goed bevriend raakt. Naar verluidt behoorde Newton tot de Orde van de Rozenkruisers waarvan de leden geloven dat alle geheime en heilige geschriften, ongeacht hun oorsprong, waarheid bevatten en vooral moeten worden beoordeeld op grond van hun bezielende invloed en niet naar hun oorsprong. Wij mogen dus rustig aannemen dat hij een begeleidende rol speelde bij de oprichting van de Grote Moederloge der Vrijmetselaars in Londen, welke zoals gezegd de speculatieve vorm aanhing.

3 – Nieuwe cosmopolitische strategie

In plaats van een vergelijking te trekken tussen de speculatieve Vrijmetselarij en de operationele, zou het beter zijn om te spreken van een nieuwe cosmopolitische strategie onder leiding van de Moederloge in Londen, wat in zijn praktische uitvoering en twee eeuwen lang neerkwam op methoden van het Brits Imperium. Het eerste motief - vanuit menselijk oogpunt - ligt daarom in het najagen van rijkdom en macht, wat niet zo verwonderlijk is omdat van alle esoterische bewegingen die van de Vrijmetselarij het meest materialistisch is. De oprichting van de Moederloge in 1717 paste binnen het politiek-economische klimaat van die tijd, in het kielzog van de Glorieuze Revolutie van 1688-89. Deze kan als de onbloedige voorloper worden beschouwd van de Franse, maar omdat deze laatste bloedig was, geldt die meestal als het model voor alle andere revoluties. (1)

De anciënniteit van de Glorieuze is groter, want deze bracht de eerste constitutionele monarchie voort volgens het principe van ‘contractueel bestuur’ (d.w.z. democratisch), aldus door John Locke geformuleerd (1632-1704), die een Vrijmetselaar avant la lettre was; hij noemde zichzelf een onderwerkmans voor meesterbouwers. In de jaren 1689 en

‘90, direct na de Revolutie, schrijft Locke zijn twee “Verhandelingen over het Openbaar Bestuur”, waarvan het tweede bijzonder belangrijk is in de geschiedenis van de politieke ideeën. Het oprichtingsdocument van de Verenigde Staten uit 1776, de Onafhankelijkheidsverklaring genoemd, volgde eveneens de ideeën van Locke.

4 – Het Brits Imperium

In het algemeen worden de jaren 1688-89 als de beginfase van het Brits Imperium gezien, welke per definitie cosmopolitisch was. In een later stadium, in de tweede helft van de 19^e eeuw ontstond een zekere ontwikkeling, die voor een groot deel op de ‘nieuwe’ Joodse aanwezigheid in de Vrijmetselarij berustte en hun dominante rol daarin, een ontwikkeling ten aanzien van de hogere en verborgen doelstellingen van de Vrijmetselarij wat uitdrukking vond in de financiële centra van New York, Londen, Frankfurt en Parijs, die vanaf het begin nauw en continu verbonden zijn geweest met de Vrijmetselarij en aanverwante lichamen. Sindsdien begon de beweging werkelijk cosmopolitisch te worden en ontpopte zich via allerlei methoden als motivator voor een globale internationale strategie die moest leiden tot een soort Wereldregering – de finale synthese tussen rechts en links en de politieke systemen van het kapitalisme en socialisme (of communisme). Vanuit dit standpunt zijn het kapitalisme en communisme de twee geadopteerde en geliefde zonen van de Vrijmetselarij. Op weg naar dat doel toe van eenwording van de wereld volgens uitgangspunten die als een vuist tegen God en diens rangorde zijn opgeheven, beschutten het zijn volgelingen onder de beleidsmakers of hun adviseurs, die zich in sleutelposities **boven en binnen de elkaar bestrijdende partijen bevonden**, en dat niet alleen binnen de democratische gemeenschappen maar ook binnen de totalitaire regimes (als tegenstelling tot democratisch). Deze voortzetting was niet meer dan logisch toen het organisatorisch raamwerk van het Brits Imperium eenmaal tot stand was gekomen en de eerste essentiële doelstelling was volbracht om het Franse koninklijk huis uit te roeien. Nochtans schoot de Vrijmetselaarsbeweging in de 19^e eeuw aan haar doelstelling voorbij om korte metten te maken met het Rooms Katholieke geloof en het pausdom, hetgeen overigens nog steeds tot een van haar voornaamste doelstellingen behoort.

5 – De Goddelijke Wil ...of toch hun eigen wil?

De grote ideeën die het wereldtoneel betreden, komen nooit afzonderlijk om vervolgens de verbeelding van de massa's aan te spreken. Voor een goed begrip daarvan moet men dus terugkijken. Engeland vormde een belangrijk Europees toevluchtsoord tijdens de Reformatorische twisten van de 16^e en 17^e eeuw. Zij fungeerde toen als een soort fermentatievat voor een breed scala van religieuze sekten en Christelijke afscheidsbewegingen, die hun stichtingsfonds hadden in het najagen van de menselijke wil, wat neerkomt op de wil tot absolute zelfbeschikking. De eerste separatistische kerkhervormers zochten onder gebed en tranen de Goddelijke Wil, maar eigenlijk zochten zij hun eigen wil. O, bedrieglijke diepten van de menselijke geest! Door hun eigen wil te volgen, hebben zij de Goddelijke Wil bestreden en Hem op pijnlijke wijze uit zijn geliefde woonstee verdreven die zich in de geneugten van hun zielen bevond. Sinds de dag dat Adam aan zijn persoonlijke wil de vrije teugel gaf, is de frisheid van genade bedorven geworden. Sinds de dag dat de menselijke wil zich van de Goddelijke Wil heeft afgewend, heeft zij het mensdom in een doolhof van rampen gestort, waarvan de Vrijmetselarij niet de geringste is !

6 – De Glorieuze Revolutie

Om de uitgangspunten tijdens de Glorieuze Revolutie ten aanzien van de ideologie en de populaire opvattingen te kunnen verstaan, moet ook gekeken worden naar de poli-

tieke onlusten die Engeland in het midden van de 17^e eeuw teisterden en de nawerkingen daarvan, gebeurtenissen en gedachtestromingen die daaraan ten grondslag lagen, die perfect in een aantal goede boeken worden besproken. (2) Het moge duidelijk zijn dat de Glorieuze Revolutie het beste vertrekpunt biedt voor de bestudering van ons onderwerp dat betrekking heeft op de grote samenzwering tegen de rangorde van koningen, tegen de troon en het altaar (3), door die trotse en superbe hoofden beraamd die niets willen weten van het Koninkrijk Gods, die hun eigen instituten willen oprichten en eigen wetten uitvaardigen. Psalm 2 zegt: *“Waarom woeden de heidenen en bedenken de volken ijdelheid? De wereldse heersers stellen zich op en spannen samen met de groten der aarde, de Heer en zijn Gezalfde trotserend, en zeggen: ‘Wij moeten hun ketenen verbreken en hun boeien van ons afwerpen!’”* Hoe opvallend dat juist 1689 het vertrekpunt vormt van Gods tegenstrategie, die in zijn Heilig Hart de therapie aanreikt voor de steeds groter wordende gevaren die onze huidige wereld bedreigen, therapie die Hij in zijn boodschap aan Maria-Marguerita uitlegt. God belooft: *“Ik zal heersen, ondanks mijn vijanden.”* belofte die nog steeds van kracht is.

7 – Naar een civilisatie van de liefde

Tijdens de Glorieuze werd koning Jacob II van de Engelse troon gestoten. Dit thema achten wij het beste vertrekpunt voor de bestudering van ons onderwerp, namelijk de grote samenzwering tegen de door God ingestelde rangorde van koningen. Aan het hoofd daarvan staat Christus Koning, in een brief aan Timoteüs en in Openbaring de Koning der koningen en Heer der heren genoemd, dus ook van de presidenten van landen waar het koningschap niet bestaat of is afgeschaft. Het was een gewichtig moment toen de Rooms Katholieke Kerk in 1925 het hoogfeest van “Onze Heer Jezus Christus Koning van het Heelal” instelde (Dominus Noster Iesus Christus Universorum Rex), dat kortweg Christus Koning heet. Het was als reactie op de groeiende dechristianisatie van de maatschappij (laïcisme and atheïsme). Het heeft een eschatologische dimensie (1 Tim. 6:15; Op. 17:14; 19:16), met nadruk op de eindtijd als het Koningschap van Christus, of het Millennium Rijk, in al zijn volheid tot aan de einden van de aarde zal zijn ingesteld. Ik citeer nu Bernard Balayn van de Cor Christi beweging, die ijvert voor een Civilisatie van de Liefde. Hij schrijft: (Stella Maris, 2003 n°392)

«« Welnu, op het moment zelf dat Satan in het geheim der Loges het complot smeedt van de universele revolutie tegen het liefderijk van Jezus Christus, door middel van het rationalisme en de rechten van de mens [in zoverre dit in schril contrast staat met de rechten van God die volgens de woorden van Jeanne d’Arc *“als eerste bediend moet worden”*], is het Jezus die zich inzet om de aanzwellende stortvloed van duivelse haat in te dammen door reeds bij voorbaat – via Frankrijk, de oudste Dochter van de Kerk – rivieren van levend Water uit zijn Heilige Borst over de wereld uit te storten. De Heilige non Maria-Marguerita van Paray-le-Monial schrijft tenslotte in 1689 aan ‘de Saumaise’, haar vroegere Moeder Overste, dat Jezus’ Wil, wat het uitgangspunt is van deze devotie, niet alleen de eenvoudige onderdanen van het koninkrijk betreft, maar ook hem betreft die zich de Zonnekoning noemt, *“de oudste zoon van mijn Heilig Hart”*, opdat door hem in deze bevoorrechte tijd waar Frankrijk over de wereld straalt, de andere naties mogen samenwerken in het dienstwerk van de goddelijke Liefde. »»

8 – Verspreiding van ondermijnende ideeën

Het is vooral op het terrein van het zedenbederf en de ondermijning van het intellect dat de invloed van het Maçonnieke moederhuis zich doet gevoelen, die dankzij Frankrijk over geheel Europa is uitgewaaierd. (4) Frankrijk heeft een belangrijke rol gespeeld in de verspreiding van de ideeën die hun oorsprong in Engeland vonden. In navolging daarvan verzamelen zich in de 18^e eeuw buitenlanders in Parijs waar zij er eer in stellen

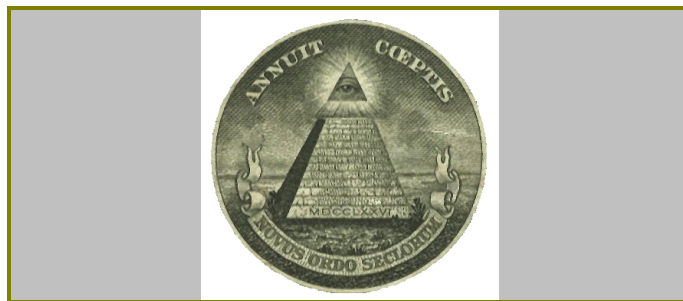
om te worden opgemerkt in ‘les salons’ waar zij de Franse literatuur en de schone kunsten indrinken. Duitsland en Rusland worden met paleizen bedekt à la française, en de Rococo stijl heerst van Berlijn tot aan Rome. Tenslotte infiltreren al die rampzalige filosofische ideeën overal. Bijvoorbeeld: de politieke en sociale theorieën van de fervente Vrijmetselaars Montesquieu (1689-1755) en Voltaire (1694-1778) werden sterk door hun verblijf in Engeland bepaald, welke theorieën op de latere ontwikkelingen binnen de democratische wereld een grote invloed hebben gehad. Wij vinden het resultaat van Montesquieus inspanning vooral in zijn publicatie uit 1748: “L’Esprit des Lois” (de geest der wetten), groot werk dat beschouwd kan worden als een bewerking van de ideeën van Locke.

Jeanne d'Arc

9 – Ideaal: opmars naar verenigde mensheid

De cosmopolitische en Maçonnieke gedachte kan als volgt worden samengevat: “Het ideaal van alle filosofen is niet meer de perfectionering van de innerlijke mens, maar is de opmars naar een verenigde mensheid. De gouden eeuw die de ouden ver achter ons hebben gelegd, bevindt zich vóór ons.” De vooruitgang wordt door middel van de wetenschap bewerkt, in het bijzonder door de toepassing van die wetenschap. Dit verklaart waarom iedere filosoof zich in de 18^e eeuw laat bijstaan door een wetenschapper. Wat houdt dit, te midden van deze positieve filosofische ontwikkeling, voor het Katholieke geloof in? De filosofen van de 18^e eeuw veronderstellen dat het geloof slechts de uitdrukking is van fanatisme. Dit geloof wordt niet meer gezien als behorend tot een staatsinrichting waarbij het fatsoenlijk zou zijn zich daarnaar te voegen. De filosofie van de vrijmetselaarsbeweging schijnt redelijker - is in elk geval aangenamer voor de wereldgeest. Toch moeten we aanvaarden dat deze filosofie in wezen een geloof is en wel van anti-Christelijke signatuur, een geloof in een wereldregering. In het uiterste geval ligt achter deze façade het ideaal verborgen van een Nieuwe Wereldorde (Novus Ordo Seclorum) en tenslotte het streven om te komen tot het koninkrijk van Lucifer op aarde.

Het Grote Zegel dat op het één-dollarbiljet van de V.S. voorkomt

10 – Vanuit conflict naar eenvormigheid, alias het rijk van Lucifer op aarde

De orde der Vrijmetselaars construeert synthetische waarheid en door deze te bestrijden willen zij die laten floreren. Dit is hun manier om naar de gouden eeuw te wandelen. Dit scheppend proces van botsende mythen en tegenmythen heeft een gewilde toestand van verwarring voortgebracht waardoor de werkelijke problemen worden versluierd. Tenslotte zullen deze kunstmatige worstelingen samensmelten in een synthese die foutief

vrede wordt genoemd: zo zal het gebeuren met de strijd tussen het liberalisme en het socialisme (of communisme), vakbonden en de vertegenwoordigers van het kapitalisme, atheïsme en confessionalisme, esoterisme (of New Age) en materialisme, man en vrouw, ouders en kinderen. Sinds de jaren negentig speelt ook de weer fel opblazende strijd tussen de radicale Islamitische beweging en de Westerse leefwereld. Die confrontatie heeft niets kunstmatigs. Het is de voortzetting van een al eeuwen durende en niet aflatende strijd, die deze keer ontstond door de ongecontroleerde instroom in Europa van gastarbeiders die cultuurvreemd waren – en dat zijn gebleven – aan de Joods-Christelijke wortels van dat continent, een instroom die de Loges niet onwelgevallig moet zijn geweest. Eind 2004 waren er in Nederland, toen het meest geïnfilterde land van Europa, naar ruwe schatting meer dan 2 miljoen Islamieten op een bevolkingsaantal van 16,5 (inclusief illegalen), terwijl dit in de jaren zestig totaal niet meespeelde.

Tijdens dit duale proces van voortdurende tegenstellingen, welke naar een totalitaire synthese toegroeit (het derde), is het democratische proces, in de zin van de soevereiniteit van het volk (5) en de constitutionele monarchie, een vereiste kunstgreep om via een tussentijds stadium de instelling van de dienst aan Lucifer voor te bereiden. Het uiteindelijke doel van dit spel is om vanuit conflict eenvormigheid te scheppen. Om dit te begrijpen hoeven wij maar naar de geest van de Vrijmetselarij te kijken die naar 'één wereld' streeft onder het Vaderschap van God en de universele Broederschap van de mens, alias het valse koninkrijk van god op aarde. Alvorens tot de oprichting van deze valsheid te komen moest de rangorde van koningen worden vernietigd, hetgeen primair inhield dat het Goddelijk Recht op koningschap moest worden afgeschaft, de scheiding van Kerk en Staat voltrokken, en met een laatste definitieve slag de totale vernietiging van het Rooms Katholieke geloof en het pausdom. In dit magnum opus streven de kerkelijke tak van de Vrijmetselarij binnen de Rooms Katholieke Kerk en de kerken van hun Protestantse broeders voor de invoering van democratische en apostatische procedures binnen een totaal overkoepelend oecumenisch orgaan. (6) Apostatisch oecumenisme of intergeloof is niet anders dan het vermengen van alle ketterijen in één enkele smeltkroes, trouw aan het rozenkruisersgeloof van de oprichtingsvaders van de Vrijmetselarij. Zoals de democratie tijdelijk is, geldt dat ook voor de afwijzing van een persoonlijke God en het geloof in een goddelijk wezen of systematische konditie 'die' de schepping heeft aangezwengeld en het daarna aan zijn lot heeft overgelaten, een richting die deïsme wordt genoemd. Uiteindelijk zal een punt worden bereikt, hetgeen thans onwaarschijnlijk lijkt en ver weg, dat het deïstische concept plaats maakt voor het geloof in een persoonlijke God die handelend optreedt en in de loop van de gebeurtenissen ingrijpt, maar deze keer zal het natuurlijk de Luciferiaanse god zijn, die zichzelf als een wezen van licht presenteert. De aanbidding van het scheppend principe of de Grote Architect verbreekt de relatie tussen de mens en God, de Schepper, en brengt hem tot de aanbidding van Gods schepping. Door middel van de ontwikkeling van het idee dat de mens een goddelijke natuur bezit, begint hij zichzelf te identificeren met de natuurlijke scheppingsorde en probeert hij verzoening en vrede te vinden door het bereiken van de geestelijke eenheid van de mensheid met de natuurlijke orde. Het is een sluwe misleiding om de geest van de mens weg te lokken van de persoonlijke God naar de woonstee toe van Lucifer op aarde, dat machtig heerschap die boven alles vereerd wil worden.

11 – Uiteindelijk een wereldwijd totalitair systeem

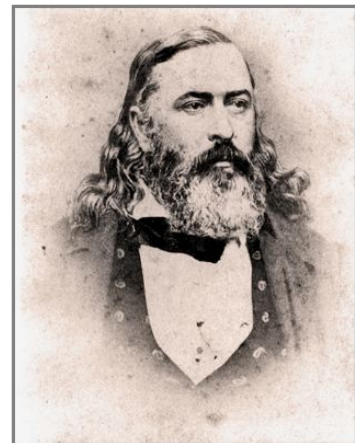
De geheime leer onderricht dat het toegroeien naar deze Nieuwe Wereldorde zal uitmonden in een wereldwijd totalitair systeem met de verwijdering van de nationale soevereiniteit en de installatie, hier in het Westen, van een staatsgodsdienst die is gebaseerd op de hoogdravende principes van een pseudo-Christendom. In de regio's van de Islam zal het een pseudo-Islam zijn en in India een pseudo-Hindoeïsme. En dit zal met al de wereldgodsdiensten gebeuren: Hindoeïsme, Judaïsme, Boeddhisme, Confusianisme, het Christendom en de Islam. Deze cameleonachtige bedrevenheid wordt o.a. in de zoge-

heten 'Temple of Understanding' (Tempel van Begrip) gebezigd, de wereldkeuken of fusionkitchen van de godsdienst. Deze wereldwijde door de Verenigde Naties gesteunde intergeloofsorganisatie streeft naar de oprichting van een universele theocratische staat, alhoewel dit nog niet officieel wordt uitgedragen. Hun aanhangers staan bekend om hun mystieke vermogen om Gods immanentie overal waar te nemen. Indien wij ons tot de Christelijke sfeer beperken, dan kunnen wij het doel van het Maçonnieke cosmopolitisme definiëren als een vereenzelviging in vorm met het Christendom, in die zin dat iedere daad in het drama van Jezus' leven, en iedere kwaliteit die aan Christus wordt toegeschreven dient te worden geprojecteerd in het leven van Krishna en dergelijke figuren, en in de legenden van al de zonnegoden tot aan de verste oudheid. Dit is zo omdat iedere samenzwering die kwaad nastreeft en een zekere mate van succes hoopt te bereiken, dit alleen kan doen omdat het zich binnen de waarheid begeeft en tegelijk ook naast die waarheid staat. De Vrijmetselarij vervangt legenden door feiten, drukt de legendarische overleveringen en heidense mythen in de taal van de Heilige Schrift uit. Het noemt heidense godheden bij hun Bijbelse namen voor God en identificeert afgodische rituelen met Christelijke zinnen en de Maçonnieke leerstellingen met zinnen en termen uit de Christelijke theologie. Het hele systeem is niet wat het lijkt of zoals het zich wil voordoen. Het is een schijnwaarheid, een misleiding, het is oplichterij, een leugen.

12 – Albert Pike

De meest illustere Vrijmetselaar uit zijn tijd was de veel bezongen Albert Pike. En nog steeds wordt hij hooglijk gerespecteerd. Vanaf 1859 tot zijn dood in 1891 was hij de Grootcommandant en Soeverein Pontif van de Orde van Hiram, waarmee hij volgens sommige bronnen aan het hoofd heeft gestaan van de universele Vrijmetselarij. (7)

Wij merken hierbij terloops op dat Hiram I, die koning Salomon bij de tempelbouw hielp, de eerste vorst was van het glorierijke Tyrus en dat de titel Hiram een schuilnaam is voor de gevallen engel Lucifer of diens handlangers de Antichrist, in Ezechiël 28:1-10 als zodanig omschreven. Diens rijk gaat uit van een bouwwerk van leugen dat wordt verzinnebeeld door de vrijmetselaarstempel van Jeruzalem. Deze is gefundeerd op ketterij, schisma en occultisme.

Albert Pike

Pike profileerde zich naar buiten toe als de leider van de Schotse Rite in het Zuiden en Westen der Verenigde Staten, maar pochte ook graag door zich de anti- of zwarte paus te noemen. Hij was de drijvende kracht in 1866 en 1867 achter de oprichting van de eerste Ku Klux Klan beweging, die zich als een ordebewakingsdienst presenteerde en zich van meet af aan op een schandalige manier boven de wet stelde. Dat was tijdens de wanordelijkheden die volgden op de Amerikaanse burgeroorlog. Deze tragische figuur legt in zijn bewierookte boek "Morals and Dogma of Freemasonry" uit:

«« De Vrijmetselarij verbergt net als alle godsdiensten, alle mysterieën, de hermeneutiek en de alchimie, zijn geheimen voor iedereen behalve voor de ingewijden en wijzen, of uitverkorenen, en gebruikt bedriegelijke verklaringen en valse interpretaties van zijn symbolen om hen te misleiden die misleid moeten worden (dat zijn al degenen die niet streven naar de esoterische Vrijmetselarij). (Elders stelt hij:) De symbolen en ceremoniën van de Vrijmetselarij hebben meer dan één betekenis. Zij verbergen eerder de waarheid dan dat zij die onthullen. (En aan het eind van zijn boek:) De blauwe graden vormen slechts het voorhof of het portiek

van de Tempel. Een deel der symbolen wordt daar aan de geïnitieerde voorgelegd, maar hij wordt opzettelijk door valse voorstellingen misleid. Het is niet de bedoeling dat hij ze begrijpt, maar geprobeerd wordt dat hij zich ‘verbeeldt’ ze te begrijpen. Hun werkelijke uitleg is bestemd voor de ingewijden, de vorsten van de Vrijmetselarij. (...) en wie tracht hen uit die waan te helpen (de grote massa van de Vrijmetselaars) zal vergeefs zwoegen... »»

Dit in aanmerking nemend heeft bronvermelding weinig zin om mijn stelling ten aanzien van de hogere doelstellingen van de Vrijmetselarij te onderbouwen, want voor ieder standpunt kan een tegenargument worden ontdekt, maar het geoefende oog zal de thema's zeker herkennen. De publieke belijdenis na zijn wonderbaarlijke bekering tot het Katholieke geloof van de illustere Franse Vrijmetselaar en literair genie Émile Zola (1840-1902), (8) een tijdgenoot van Albert Pike en een vrijmetselaarsbroeder van de eveneens tot het Christendom bekeerde illustere Franse Vrijmetselaar Jules Doinel, weten de diepere beweegredenen van de Vrijmetselarij voldoende weer te geven. Doinel heeft na zijn bekering tot het Christendom – anderhalf jaar na de bekering van Zola – de sluier over de Vrijmetselarij opgelicht en zijn boek “Lucifer Démasqué”, recent nog opnieuw uitgegeven. Het is alleszins een lezenswaardig boek.

13 – Citaat uit “Lucifer Ontmaskerd” (hfst. 23)

In het voorgaande is de nadruk op het karakter binnen de Vrijmetselarij gelegd, vooral ten aanzien van haar leer en doelstellingen. Thans volgt een proeve uit het boek van Jules Doinel, in 1895 gepubliceerd, dat de titel draagt: “Lucifer ontmaskerd”. Daarin wordt de bestaansgrond van de Vrijmetselarij onthuld als tegenkerk van de enige en ware Kerk, de Rooms Katholieke. Doinel was een tot het Rooms Katholieke geloof bekeerde Vrijmetselaar, en zat in de top van de Vrijmetselarij waarbij hij zitting had in het leidinggevende college van de “Grand Orient de France” (GODF). Doinel heeft zijn boek geschreven vanuit een geest van eerherstel voor zijn vroegere dwalingen en misdaden, met de opzet om heel die perversiteit van de Vrijmetselarij aan het licht te brengen. Zijn onthullingen staan ver van de gezapigheid waarmee de Vrijmetselarij in de gerenommeerde encyclopedieën wordt beschreven, maar komen goed overeen met wat

sinds 1717 in de vele pauselijke encyclieken, bullen en brieven naar voren is gebracht, telkens weer opnieuw als met de kadans van een smid die luid op zijn aanbeeld slaat:

«« Aldus hebben wij in zes hoofdstukken de vrijmetselaarscyclus doorlopen. De uitleg van de woorden heeft de betekenis van de ideeën in het daglicht gesteld. De gehele theologie van Satan blijkt eenduidig te zijn vanuit het credo: Lucifer-God; met slechts één doel voor ogen: de omverwerping van de Kerk. Vanaf leerling tot de 33e graad hebben wij kunnen vaststellen dat de voortgang een strakke weg volgt van het minste naar het grootste kwaad, van de minste naar de grootste dwaling. Wij moeten wel vaststellen dat de Vrijmetselarij Satanisch is, want geen mens zou zo'n perfect systeem hebben kunnen uitdenken dat zo hecht aaneensluit, een organisatie die zo berekenend pervers is vanuit zulk een MONSTERLIJK ontwerp. De tegenkerkelijke Vrijmetselarij is de synagoge van de Antichrist.

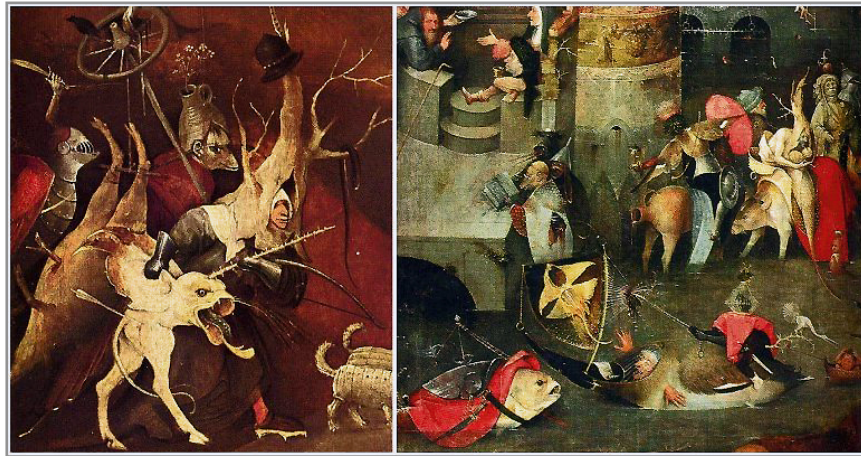
(...) Satan heeft haar nodig en hij vindt haar paraat voor de strijd en ten volle bewapend. Een tegenwerping dient zich aan. Hoe is het mogelijk dat Lucifer, die weet dat hij overwonnen zal worden en dat al zijn pogingen vruchteloos zijn, stug volhoudt en zich teweer stelt terwijl hij bij voorbaat weet dat het nergens toe leidt? Op die tegenwerping zal ik antwoorden, niet ik, maar met dit zeer instructieve relaas dat een bekentenis vormt van de demon welke aan een medium is gedictieerd en aan mij is meegedeeld; een pagina die mij verstijfd van ontzetting deed staan; pagina die mij heeft doen beseffen hoe grenzeloos, ik wil niet zeggen oneindig want die term past alleen bij God, de slechtheid van de afgrijselijke tiran van de hel is. Hiermee beëindig ik mijn uitleg over de Luciferiaanse Maçonnieke symbooltaal. »»

14 – Mogen wij waarde hechten aan de ‘openbaringen’ van Satan?

De reden waarom deze ‘privé-openbaring’ wordt geciteerd, staat los van de opvatting of het hier inderdaad om een mediamieke openbaring gaat, alhoewel dat niet per se hoeft te worden uitgesloten. De enige maatstaf is de theologische correctheid van het gezegde en de relevantie ten aanzien van ons onderwerp. Ook als dit stuk totaal verzonnen was, dan nog zou het de moeite waard zijn. Is Marlowes Faust, waarbij iemand zijn ziel aan Satan verkoopt, soms minder boeiend omdat het verzonnen is? In deze roman wordt Dr. Faust door het subtiele spel van de duivel steeds verder in het moeras van de immoraliteit gevoerd, totdat hij tenslotte een karikatuur van zichzelf is geworden. Is Günther Schwabs visionaire roman “Der Tanz mit dem Teufel”, die in 1958 verscheen en waarin dankzij een geanimeerde en fictieve discussie met Satan de gehele nog komende milieuproblematiek aan de orde komt, is dat soms minder belangwekkend omdat het niet Satan zelf is die spreekt? In het door Günther Schwab geschetste tafereel krijgen de argumenten het noodzakelijke schokeffect, noodzakelijk want in de directe na-oorlogse periode was de bezorgdheid om het milieu nog maar nauwelijks bij het publiek ontwaakt.

In het relaas dat nu volgt, wordt in een fascinerende stijl het argument kracht bijgezet dat wij niet strijden tegen vlees en bloed, maar tegen de machten in de hemelse gewesten (Ef. 6:12), een besef dat in onze moderne tijd nog maar nauwelijks leeft. Aan die spirituele dimensie ontleent de Maçonnieke samenzwering haar machtsbasis en daarom is zij ook zo moeilijk te bestrijden. Een psychologische groep wordt gevormd als mensen eenzelfde belang nastreven of eenzelfde emotionele voorkeur tonen. Zo ook bij de Vrijmetselarij. Zij is een broederschap verbonden door wederzijds begrip en invoeling van hen die van nature hetzelfde voelen en denken. Misschien dat zij door tijd en ruimte gescheiden zijn, maar als een ontmoeting plaatsvond, zou het zijn alsof zij elkaar reeds kenden, als broers. Jacques Mitterand, grootmeester van de Franse Vrijmetselarij definieerde het als volgt: “*De Vrijmetselarij is nergens, de Vrijmetselaars zijn overal.*”

- (9) Het ontmaskeren van de zichtbare manifestatie is daarom een nutteloze exercitie als men meent het daarmee te kunnen breken.

15 – Mediamiek dictee in 189... door Mevrouw X. te Parijs ontvangen

«« Ik bedek de wereld met ruïnes, ik overstroom haar met bloed en tranen, ik vervorm wat mooi is, ik bevuil wat puur is, ik werp om wat groot is, ik doe al het kwaad dat ik doen kan en ik zou het tot aan de grenzen van het oneindige willen vermeerderen. Ik ben een en al haat, niets dan haat. Indien je de diepte van die haat kende, de hoogte en breedte van die haat, dan zou je een grotere intelligentie bezitten dan alle intelligenties die er vanaf het begin zijn geweest, zelfs indien die intelligenties in één enkele verenigd zouden worden. En des te meer ik haat, des te meer ik lijd. Mijn haat en mijn lijden zijn net als ik onsterfelijk. Want ik kan niet meer ‘niet’ haten, zoals ik ook niet kan ophouden te blijven leven. Maar wil je weten wat dit lijden nog doet toenemen, wat deze haat vermenigvuldigt – is dat misschien omdat ik weet dat ik overwonnen ben en zinloos haat? Neen! Neen! Want ik heb de vreugde, indien men dat vreugde zou kunnen noemen – indien dat vreugde was, zou dat de enige vreugde zijn die ik heb – ik heb de vreugde om zielen te doden voor wie Hij zijn bloed heeft vergoten, voor wie Hij is gestorven, opgestaan en ten hemel gestegen.

Jawel! Ik maak zijn menswording ijdel, zijn dood, de dood van God: maak ik ijdel voor de zielen die ik dood. Begrijp je dat? Een ziel doden! Hij heeft die naar zijn beeld gemaakt, Hij heeft die naar zijn gelijkenis gemaakt, Hij heeft die met een oneindige liefde bemind. Hij is voor haar gekruisigd! En ik neem die van Hem af, ik steel die van Hem, ik dood die, die ziel. Ik verdoem die samen met mij! En ik, ik houd niet van haar, die ziel, ik haat die ten diepste en verdoem haar. Zij heeft mij boven Hem verkozen. DESALNIETTEMIN BEN IK NIET UIT DE HEMEL VOOR HAAR NEERGEDAALD, NOCH BEN IK VOOR HAAR GESTORVEN, IK!

Hoe bestaat het dat ik dit zeg? Jij gaat je misschien ook bekeren, ook jij? Jij gaat mij ontsnappen! Toch moet ik dit zeggen. Hij dwingt mij daartoe. Hij bedient zich van mij tegen mij. En ik heb Hem altijd voor de ogen van mijn intelligentie, ja, GOD, zoals Hij was, toen ik Hem aanbad met zulke vervoeringen dat alle harten van zijn heiligen zouden breken indien zij het hadden ervaren zoals ik het heb meegemaakt. (10) Als je het had gezien, als je dat licht had kunnen zien, die schoonheid, die goedheid, die grootsheid, die volmaaktheid! Hoe heb ik dit alles kunnen verliezen? Ik was zo gelukkig, zo gelukkig, zo gelukkig. Ik ben EEUWIG zo ongelukkig! En ik haat Hem, indien je wist hoe ik Hem haat, Hem, zijn godheid, zijn mensheid, zijn engelen, zijn heiligen, zijn Moeder, vooral zijn Moeder. Zij is het die mij overwonnen heeft. Wil je begrijpen hoeveel ik lijd en hoeveel ik haat?

Welnu! Ik kan haat en pijn in dezelfde mate dragen als het vermogen dat ik in mij had tot liefde en geluk. Ik, Lucifer, ik ben Satan geworden. Hij die altijd tegen is. Op dit ogenblik heb ik de gehele aarde in gedachte, alle volken, alle overheden, alle wetten. Welnu! Ik heb alle touwtjes in handen van al het kwaad dat zich voorbereidt. En ik doe niets dat niet tegen die man is, die priester, die grijsaard, de PAUS. Indien ik de Paus zou kunnen verdoemen! Een paus die zich verdoemde...!

Maar als ik een mens, die paus is, kan verleiden, nochthans kan ik deze mens niets verkeerd laten zeggen. Als je dat eens begreep! Het is de Heilige Geest die hem bijstaat. De Heilige Geest belet hem een dwaling te uiten, een leer te verkondigen die zelfs twijfelachtig is indien hij als paus spreekt. Ach! Zie je, die zaak van de paus is echt iets verbazingwekkend! Ook ik heb mijn Kerk. In mijn Kerk bestaat het GENOOTSCHAP VAN SATAN, zoals bij jullie het GENOOTSCHAP VAN JEZUS. Weet je wat dat is? Nee. Welnu, dat zijn de Vrijmetselaars. Maar zij kunnen niets tegen de Kerk beginnen behalve die te vervolgen zoals Nero, Diocletianus, zoals Juliaan, zoals de Jacobijnen. En daarna, daarna! Wat brengt het op? Ik ben bij voorbaat overwonnen. En toch heb ik altijd in dat opzicht gewonnen, dat ik zielen van Hem dood. Ik dood zielen van Hem! Onsterfelijke zielen! Zielen die Hij op Calvarië heeft betaald! Ach, wat zijn de mensen toch dwaas! Ze laten zich voor een beetje trots kopen, een beetje modder en wat goud! Geloof je dat HIJ zou lijden, zeg me, HIJ, indien Hij lijden kon. Maar HIJ kan niet lijden. Wat maakt het uit! Ik dood zielen die Hem toebehoren. Ik dood zielen van Hem. Ik dood zielen van Hem!

Bafomet, symbool van de duivel

(...) Zij die het instrument van dit verschrikkelijk dictee was, heeft zich niet bekeerd. En aangezien zij, na de emotie die zij had gevoeld, toch in haar spiritistische praktijk volhardde, vroeg ik haar hoe dat mogelijk was, daar zij ervan overtuigd was dat de openbaring reëel was. Wat deze dame antwoordde, geeft een treffend beeld van de spiritistische stijfkoppigheid. Zij vertelde mij heel simpel het volgende: *“Het is een slechte geest die zich Satan noemde, die mij ontzagwekkende dingen heeft gedictéerd om mij van de spiritualistische leer af te houden. Maar ik heb bewijzen dat deze geest slecht is, want mijn beschermgeest heeft mij getroost en het bevestigd.”*

Het is passend om hier met de Psalmist te zeggen: *“Zij hebben oren maar zij horen niet.”* »»

16 – De grenzen van de pauselijke onfeilbaarheid

In de dogmatische constitutie “Pastor Aeternus” van 18 juli 1870, als vrucht van het Eerste Vaticaans Concilie, worden vier leerstellingen van het Katholieke geloof vast-

gelegd die betrekking hebben op het pauselijk functioneren: (1) de instelling van het apostolische primaatschap van Petrus, (2) de eeuwigdurende voortzetting van Petrus' primaatschap in de persoon van de Bisschop van Rome, (3) de macht en aard van het pauselijke primaatschap, en (4) het onfeilbare leergezag (magisterium) van de Bisschop van Rome. Ten aanzien van dat laatste werd vastgesteld (nr. 25):

«« Wanneer de Bisschop van Rome 'ex cathedra' spreekt, dat wil zeggen, wanneer hij zijn ambt van herder en leraar van alle Christenen uitoefent met het hoogste apostolische ambtsgezag en definitief beslist dat een leer over geloof of zeden door de gehele Kerk gehouden moet worden, dan bezit hij op grond van de goddelijke bijstand, die hem in de heilige Petrus is beloofd, die onfeilbaarheid, waarmee de goddelijke Verlosser zijn Kerk bij definitieve beslissingen in zaken van geloofs- en zedeleer wilde zien toegerust. Deze definitieve beslissingen van de Bisschop van Rome zijn daarom uit zich (ex sese) en niet op grond van de toestemming der Kerk onveranderlijk (irreformabiles). »»

Dit sluit aan bij een oude traditie. Reeds paus Leo de Grote (440-461) heeft verkondigd: *"Geen enkele ketterij kan de persoon bevleken die op de stoel van Petrus is gezeten, want het is de Heilige Geest die hem onderwijst."* (Preek 98) Het zij een vals gerucht dat er bepaalde ketterse pausen in de geschiedenis van de Kerk zijn geweest. De kerkhistorici, zoals kardinaal Begin, Mgr de Ségur, de abt Rorhbacher en de abt Constant, hebben aangetoond dat het lasterpraat is die door de vijanden van de Kerk is gecreëerd. Nimmer heeft een paus een ketterij verkondigd!

Professor Dietrich von Hildebrand, die op zijn terrein een grote autoriteit is, brengt ons de condities in herinnering wanneer een pauselijke uitspraak 'ex cathedra' is. Ex cathedra houdt in dat als (een geldig gekozen) paus uit hoofde van 'diens functie' een lering onderwijst waaraan men zich houden moet, dat deze qualitate qua een absoluut ware uitspraak is. Maar zoiets geldt alleen indien het over geloof en zeden handelt – m.a.w. indien het 'de fide' is (betrekking hebbende op ons geloof). In de praktische uitoefening van de pauselijke autoriteit, zoals voor liturgische instructies, legt von Hildebrand uit dat de uitdrukking "Roma locuta est, causa finita est" (Rome heeft gesproken, de zaak is afgesloten) hier niet van toepassing is. Als de paus op zo'n gebied iets beslist, wordt de bescherming van de Heilige Geest niet op identieke wijze gegarandeerd. Regels kunnen onwenselijk zijn, een vergissing blijken te zijn en zelfs tot een crisis leiden. Daarom is de gelovige niet gehouden om pauselijke regels als absoluut bindend te aanvaarden, als goed of wenselijk, alhoewel de logica gebiedt dat het verstandig is die te volgen. Het is geen kleine zaak de pauselijke autoriteit te weerstaan! Toch is geoorloofd dat iemand uit de geloofsgemeenschap zijn misnoegen over een regel uit en bidt dat die wordt opgeheven, en – ja – hij kan zich op een correcte manier inzetten voor de opheffing daarvan. (11)

17 – Satans beste plan

Het beste plan dat Satan ooit heeft bedacht om de mens ten val te brengen en zielen van de Heer te roven, bestond erin twijfel te zaaien over de oorsprong van de mens en zijn bestemming, de basis van zijn geloof in God, en natuurlijk door het geloof weg te nemen in het verhaal van de gevallen engelen en het bestaan van de hel. In de totstandkoming van dat plan heeft de satanische Vrijmetselarij een grote rol gespeeld. De geloofsafval is de grote plaag van onze tijd die meer doden heeft gekost dan alle oorlogen bij elkaar, en wij hebben er wat gekend! Omdat Satan geen mens is maar van een ander soort, kan hij zichzelf niet bedriegen. Hij weet dus perfect en voortdurend dat hij verloren heeft. Alhoewel hij zichzelf niet kan bedriegen, kan hij heel goed zijn adjudanten bedriegen, die net als hij gevallen aartsengelen zijn maar dan toch wel van veel kleinere schittering. Bij hen zou Satan misschien kunnen doen voorkomen alsof de samenzwe-

ring nog steeds op schema ligt en dat zijn nederlaag nog niet vaststaat. Daarbij komt dat tegenwoordig (in 2006) zijn systeem nog altijd op de gewenste koers ligt en gaandeweg veel zielen aan de Heer ontrooft. Wetende waar het om gaat, zijn wij Christenen beter voor de strijd bereid, die alhoewel meer dan overwinnend, verschrikkelijk is!

Na dit te hebben geschreven ontdekte ik de boodschap van Maria Divine Mercy (Maria Goddelijke Genade) van 12 mei 2012, gegeven door de Heilige Maagd Maria, die was ondertekend met *“Uw Geliefde Koningin van de Vrede, de Moeder van Redding”*. Dit geeft aan dat, in tegenstelling tot mijn eerdere opvatting, alle gevallen engelen heel goed weten dat de strijd verloren is, alhoewel dat niet altijd zo hoeft te zijn geweest:

«« Deze gevallen engelen werden jaloers toen mijn Vader, de allerhoogste God, de mensheid en het universum schiep. Hun trots en afschuw leidden tot hun val en zij werden in de hel gesmeten. Door Satan geleid, werd hun haat openbaar toen ik de Mensenzoon in de wereld bracht, de redder van de mensheid. Hun haat tegen mij overtreft alles wat de mensheid kent. Als koningin van de engelen bracht dit hen in verwarring. Ze wisten dat er geen terugkeer meer was naar de goddelijke hiërarchie. Om God te kwetsen, mijn geliefde Vader, willen ze vernietigen wat zijn Hart het meeste raakt: zijn kostbare en geliefde kinderen. Door zijn kinderen door de verleiding van de zonde van de rechte weg af te brengen, stelen ze zielen. Mijn Vader zal dit kwaad niet langer toestaan en de tijd is eindelijk nabij dat deze gevallen engelen in de oven zullen worden geworpen. Zij weten dit! »»

18 – Een existentiële strijd tussen goed en kwaad

Het hoeft geen verbazing te wekken dat Satan zich op deze wijze uit, of zou kunnen uiten, want zoals de apostel Paulus in het epistel aan de Efeziërs zegt, dat over het functioneren van de Christus' Kerk op aarde gaat: *“Wij strijden niet tegen vlees en bloed, maar tegen de overheden en machten, tegen de wereldheersers van deze duisternis, tegen de boze geesten in de lucht.”* (Ef. 6:12)

Terwijl – volgens het Vaticanum II document Ad Gentes n° 3 – *“God heeft besloten op een nieuwe en beslissende wijze de geschiedenis van de mensen binnen te treden door zijn Zoon te zenden in ons vlees om door Hem de mensen te ontrukken aan het machtsgebied van de duisternis en de Satan, en in Hem de wereld met zich te verzoenen”*, zetten in het huidige tijdsbestek de krachten van het kwaad, die zich van de medewerking van mensen kunnen bedienen, zich in om Gods plan te dwarsbomen, wel wetend dat met God niet te spotten valt en dat hun veroordeling nabij is. (2 Petr. 2:4) Aartsbisschop Alain de Boismenu M.S.C. (1870-1953), een groot missionair in de contreien van Nieuw Guinea, schreef in het begin van de 20^e eeuw:

«« Er bestaan wis en waarachtig twee koninkrijken die de wereld onder elkaar verdelen en elkaar de zielen betwisten; twee legers die in voortdurende en gewelddadige schermutselingen met elkaar zijn verward: het leger van Jezus Christus, de Kerk, vurig strijder voor de redding van zielen; het leger van Satan, dat zich verwoed inspant voor hun ondergang. Een oorlog zonder wapenstilstand noch erbarmen. Velen zijn er zich niet van bewust, voor velen is het louter verbeelding. De oorlog is echter een onmiskenbare realiteit. Het is het onzichtbare patroon van de wereldgeschiedenis, tot aan het einde der tijden. Een enorme realiteit waar wij voor honderd procent in moeten geloven. »»

19 – De dubbelzinnige houding binnen de Rooms Katholieke Kerk

De Dominicaanse pater Cottier (12), toen hij nog consultor was van de raad voor de dialoog met de niet-gelovigen, hield lezingen over de gehele wereld. In die hoedanig-

heid hield hij in mei 1986 een voordracht aan de Vrije Universiteit van Brussel met als thema: “Is er na Vaticaan II een toenadering mogelijk tot de Vrijmetselarij?” (verschenen in *Nova et Vetera* 1988/1). Deze pater geniet een zekere autoriteit omdat hij destijds de confident was (privé theoloog) van Paus Johannes XXIII. Tijdens deze voordracht in Brussel gaf hij als zijn persoonlijke overtuiging weer dat de Vrijmetselarij geen religieuze sekte is en a priori ons respect verdient als een gemeenschap van mensen van goede wil die ernstig op zoek is naar de waarheid, een waarheid die men zou liefhebben; en dat zij daarom voor de Kerk een waardige gesprekspartner is. Om die overtuiging kracht bij te zetten verwees hij naar de brief van 19 juli 1974 van Kardinaal Franjo Seper, de prefekt van de Congregatie van de Geloofsleer, aan de Episcopale Conferentie van de Verenigde Staten gericht, waarin hij impliciet aan de bisschoppen de mogelijkheid bood om, in navolging van een dergelijke praktijk in Scandinavische landen, bij uitzondering katholieken toe te laten als lid van een Loge. Dit advies kreeg vervolg met een schrijven van 16 november 1983 van de Congregatie van de Geloofsleer. Dat was aan de vooravond van de nieuwe Canon 1374 die het lid zijn van tegen de Kerk agerende organisaties veroordeelt - een brief waarin weliswaar de oude scherpe veroordeling ten aanzien van de Vrijmetselarij gehandhaafd blijft, maar waarin gelijktijdig wordt gepreciseerd dat de Congregatie zich niet de competentie toeëigent om zich over de natuur van vrijmetselaarsverenigingen uit te drukken. Dit is gebaseerd op de veronderstelling, die door Cottier een feit wordt genoemd (sic!), dat de Vrijmetselarij een veelzijdige contrasterende werkelijkheid vertegenwoordigt. Cottier zegt dat de traditionele Kerkelijke veroordeling van de Vrijmetselarij weliswaar objectief is, maar dat dit subjectief mag worden uitgelegd al naar gelang de omstandigheden in zekere Loges.

Deze geschetste benadering is in zijn dubbelzinnigheid het algemene kenmerk van het post-conciliaire tijdperk, een dubbelzinnigheid die ons binnen de teksten van Vaticaan II wordt aangereikt, een heerlijke tuin biedend voor individuen met duistere plannen. (13) Zie voor het geschiedkundig kader hiervan het belangwekkende boek van Atila Sinke Guimarães: “In the murky waters of Vatican II” (in de troebele wateren van Vaticaan II) dat samen kan worden gelezen met het boek van Pater Ralph Wiltgen: “The Rhine flows into the Tiber - a history of Vatican II” (De Rijn vloeit in de Tiber - een geschiedenis van Vaticanum II), dat ook in het Frans is vertaald. Dit schandalig geflirt met de Vrijmetselarij is des te verbazingwekkender in het licht van de voortdurende en eeuwenlange veroordelingen van de Kerk tegen deze perfide organisatie, waarbij mijn eerste gedachten uitgaan naar “Humanum genus”. Dat is de encycliek uit 1884 van Paus Leo XIII tegen de sekte der Vrijmetselaars, die volgens het pauselijk decreet uit is op de vernietiging van de Heilige Kerk, wat de paus binnen de existentiële strijd plaatste tussen het Koninkrijk van God op aarde en dat van Satan. In haar commentaar daarop noemde de Congregatie van het Heilig Office de Vrijmetselarij een kwaadaardige pest. Hoe juist, hoe waar!

De dubbelzinnige houding binnen de Rooms Katholieke Kerk ten aanzien van de Vrijmetselarij is er sinds 1986 niet minder op geworden. Alhoewel niet van recente datum, werd deze voordracht van Cottier aangehaald omdat het een bijzonder staaltje vrijmoedigheid vertegenwoordigt van een partijschap binnen het Vaticaan over een stroming die zich meestal liever bedekt houdt.

Hubert Luns

[gepubliceerd in “De Brandende Lamp” februari-augustus 2004 – Nr. 97/98]

[Gepubliceerd in “De Brandende Lamp” Nr. 107 – 3^e kwartaal 2006]

[gepubliceerd in “Positief” januari-februari 2004 – Nr. 338/339]

Zie ook het artikel: **“KERK in BALLINGSCHAP”**

Tevens: **“Onder het Gerafelde Kleed gaat Christus Schuil”**

Noten

De Franse Revolutie op het eeuwfeest van de Glorieuze Revolutie

(1a) Het begin van de Franse Revolutie op het jaar nul van de wereld, zoals de samenzweerders plegen te zeggen, werd op het eeuwfeest van de Glorieuze Revolutie geplaatst wat verklaart waarom een zekere gebeurtenis in 1789, wat de inname van de Bastille was, gepromoveerd werd tot uitbarsting van de Revolutie. Het verhaal werd bedacht dat in het begin van de 14^e eeuw de Bastille als gevangenis diende voor de laatste Grootmeester van de Tempeliersridders, Jacques de Molay, die, zoals de traditie aangeeft, op de brandstapel de ondergang riep van het Franse koningshuis en het pausdom. Eerlijk gezegd was de 'bestorming' in 1789 een niet-gebeurtenis. Het complex werd niet of nauwelijks verdedigd door een groep van 82 gehandicapten en 32 soldaten van de Zwitserse Garde, en bevatte slechts 7 gevangenen waarvan 4 oplichters en 3 idioten. Lodewijk XVI noteert accuraat in zijn dagboek op 14 juli, dag van de sleuteloverdracht van de Bastille: *"NIETS"*.

De 21e juni 1791 zou beter passen als het begin van de Franse Revolutie zijnde de dag nadat de Koning Parijs was ontsnapt wegens het hoog oplopende conflict over de plannen van de Assemblée aangaande het beknotten van de vrijheid van godsdienst. Op die dag in juni werd de Koning op zijn reis gearresteerd. Op 10 augustus van het volgend jaar werd de monarchie afgeschaft. Elf dagen later werd de guillotine voor het eerst gebruikt en op 22 september volgt dan de proclamatie van de Eerste Republiek (sinds 1958 is er de Vijfde Republiek).

In het jaar 1789 vond ook de inhuldiging plaats van de eerste President van de Verenigde Staten, George Washington, zelf Grootmeester van een Maçonnieke orde, en was de ratificering van de grondwet van de Verenigde Staten. Als symbolisch en vriendschappelijk gebaar krijgt Washington van La Fayette, zijn goede vriend en vrijmetse-laarsbroeder, de sleutel van de Bastille toegezonden. La Fayette presenteert in augustus 1789 aan de Assemblée de verklaring van de rechten van mensen en burgers (God noch gebod!), welk voorstel uitging van de Onafhankelijkheidsverklaring van de Verenigde Staten. Deze constatering illustreert hoe de cosmopolitische en Maçonnieke samenzwering te werk gaat.

Ooggetuigenverslag van de 'bestorming' van de Bastille

(1b) Kanselier Pasquier (1767-1862) verhaalt in zijn bekende herinneringen het volgende verbijsterende ooggetuigenverslag:

« « Ik heb de bestorming van de Bastille meegemaakt; wat een strijd wordt genoemd was de naam niet waard, er werd absoluut geen weerstand geboden. Er bevond zich op deze plaats geen voedsel noch ammunitie; het was zelfs niet nodig dat na te checken. Het regiment van de Franse Garde dat de aanval moest doen, kwam vanuit de Saint-Antoine straat en posteerde zich voor de hoofdpoot die met een ophaalbrug was afgesloten. Er werden enkele gewerschoten gelost waarop niet werd gereageerd, en vier of vijf kanonschoten. Er is beweerd dat door een van die kanonschoten de ketting van de ophaalbrug brak; ik heb dat niet kunnen vaststellen en toch stond ik zeer dicht bij het aanvalspunt. Wat ik perfect zag, was de actie van de soldaten, al of niet invalide, die zich op het platform van de hoge toren hadden verschanst, en de kolf van hun geweer in de lucht staken en met alle middelen, die in dergelijke omstandigheden gebruikelijk zijn, hun wens te kennen gaven dat zij zich wilden overgeven. De gevolgen van deze veronderstelde overwinning, die zoveel gunstbewijzen op de hoofden der veronderstelde overwinnaars heeft doen neerdalen, zijn bekend; de waarheid is dat dit grote gevecht op geen enkel moment de menigte toeschouwers, die was toegestroomd om het resultaat te zien, schrik heeft ingeboezemd. Onder hen bevonden zich zeer veel elegante vrouwen: zij hadden hun wagens op enige afstand achtergelaten om gemakkelijker naderbij te kunnen komen. Ik leunde tegen het uiteinde van het hek dat van de kant van de Place de la Bastille de tuin afsloot die langs het huis van De Beaumarchais liep en waarin hij enkele dagen later een opschrift liet plaatsen met de volgende tekst: *"Deze kleine tuin werd op het eerste jaar van de vrijheid geplaatst"*. [Deze Beaumarchais moet Caron de Beaumarchais zijn geweest, auteur van "De Barbier van Sevilla" en "De Bruiloft van Figaro".] » »

Ontleend aan de “Souvenirs du Chancelier Pasquier 1767-1815” - Librairie Hachette # 1964. Men dient, zoals ik, de tekst in zijn geheel te citeren; let op: “La Bastille dévoilée” van Galart de Montjoie is geen betrouwbare bron, alhoewel ook hij aan de “Souvenirs” van Pasquier refereert.

De ideologie achter de Glorieuze Revolutie

(2a) Om op een eenvoudige manier een idee te krijgen van het Engeland van de 17e eeuw, kies ik het boek van Roy Strong: “The Story of Britain - A People's History” # 1996.

(2b) Frankrijks groeiende macht ontlokte in Engeland een onverzoenlijke vijandschap tegenover die leidende continentale staat. In 1685 ontlokte de herroeping van het Edict van Nantes bittere onlustgevoelens tegenover Lodewijk XIV. In datzelfde jaar volgde Jacob II zijn broer op in Engeland. Zijn verregaande maatregelen ten behoeve van de Katholieke zaak leidde tot de verwijdering van zijn onderdanen. Tenslotte wilde iedereen in Engeland van Jacob verlost worden, maar tegelijk wilde bijna iedereen de terugkeer vermijden naar die afschuwelijke dagen van de Burgeroorlog en Cromwells republikeins dictatorschap (Enkel God! Geen koning!). Omdat er geen grondwettelijke manier bestond om zich van Jacob te ontdoen, moest er een revolutie komen, en wel in een vloek en een zucht opdat de ontwrichtende krachten geen kans zouden krijgen. De rechten van het Parlement moesten voor eens en voor altijd worden gewaarborgd; het mocht echter niet een monarchie van Goddelijk Recht zijn, maar één die ondergeschikt was gemaakt aan wettelijke sanctie en dus aan het Parlement. Door een gecoördineerde actie van de aristocratie en de grote zakenwereld werd dit alles in een oogwenk en zonder slag of stoot bereikt. De “Act of Toleration” [1689] en de “Bill of Rights” [1690] gaven daarvoor de wettelijke basis en boden het Engels equivalent van een constitutionele monarchie.

Inschikkelijkheid en gematigdheid hadden gezegenvierd nadat iedere vorm van onverzettelijkheid was uitgeput en jammerlijk had gefaald. Nadat men Jacob het land uit had laten vluchten, werd door het Parlement de kroon aangeboden aan de Protestantse stadhouder Willem III samen met zijn Protestantse vrouw Mary, de dochter van Jacob. De nieuwe koning van het huis van Oranje bracht de handelsgeest en theologische denkwijze mee waarvoor zijn land bekend stond. Roy Strong zegt: *“Willem heeft nooit willen toegeven dat zijn positie maar iets afweek van dat van zijn voorgangers, maar in werkelijkheid was dat wel het geval.”* Er werd van de gelegenheid gebruik gemaakt om de “Bank of England” op te richten en de nationale schuld om te zetten in een zekere belegging die niet langer geknecht werd door de grillen van het parlement. De Akte van Tolerantie maakte een eind aan daadwerkelijke religieuze vervolging, ondanks dat de Katholieken en Nonconformisten nog aan een aantal beperkende maatregelen waren onderworpen. Het was eigenlijk een vorm van vrijheid van meningsuiting, die later en in meer algemene termen in de “Common Law” zou worden ingebed. De buitenlandse politiek zou resoluut anti-Frans worden, en dat bleef zo met een aantal korte onderbrekingen tot aan het moment van Napoleons grote nederlaag.

Gedeeltelijk ontleend aan Bertrand Russels bespreking van John Locke in “Een Geschiedenis van de Westerse Filosofie” # 1945. Russell behandelt Locke op meer dan veertig pagina's, een ruimte die bijna gelijk staat aan dat voor Plato en Aristoteles ieder afzonderlijk, terwijl de andere belangrijke denkers uit de geschiedenis in dit boek van 836 pagina's worden besproken in ongeveer tien pagina's elk. In 1957 publiceert de Nobelprijswinnaar Russell het boek: “Waarom ik geen Christen ben”, en vanuit dit standpunt dienen zijn geschriften te worden beoordeeld.

De samenzwering tegen de troon !

(3) Laten we eens het beroemde boek van de Jezuïet abbé Augustin Barruel (1741-1820) ter hand nemen, dat handelt over de drijvende kracht achter de Franse Revolutie, en is getiteld: “Mémoires pour servir à l'histoire du Jacobinisme” (Gedenkwaaardigheden om tot een juist begrip te komen van de geschiedenis van het Jakobinisme), wat in 1797 voor het eerst verscheen. Vooral deel 3 is van belang. In hoofdstuk xii (pp. 475-77) van de nieuwe herziene uitgave van 2005 bevindt zich een boeiende verhandeling over de ware grond voor het uitspreken van de doodstraf over de doorluchtige koning Lodewijk XVI:

« Het is niet tegen Lodewijk maar tegen het ‘koningschap’ dat deze oorlog der vandalen woedt. Men zei dat Lodewijk XVI een tiran is! Men zegt dat nog steeds, maar men weet heel goed hoe dat moet worden begrepen. Dat wordt gezegd in de

zin van al hun spitsvondig gemijmer waarin ieder koning een tiran is. Ze weten maar al te goed dat Lodewijk XVI tijdens zijn negentienjarig bewind heel wat gratieverzoeken heeft ingewilligd en geen enkel doodsvonniss ondertekend; zo regeert niet een tiran. Het is bekend: Lodewijk XVI heeft zich pas tot koning uitgeroepen nadat hij zijn recht op de troonsbestijging eerst aan zijn onderdanen had voorgelegd. Hij heeft zijn volk terzijde gestaan door de herendienst af te schaffen (niet-beloonde arbeid voor de landheer). Ook heeft hij het gebruik van marteling afgeschaft om het lot van schuldigen en om het even elke beschuldigde te verlichten; dat zijn niet de decreten van een tiran. Om bepaalde rechten voor zijn volk te verkrijgen via het door hem getoonde voorbeeld, hebben ze kunnen vaststellen dat hij dienaangaande alle feodale rechten over zijn (koninklijke) domeinen prijs gaf, wat uit hoofde van de wet en eigendomstitels niet meer zou kunnen worden herzien op grond van zijn (opperste) autoriteit. Ze weten het, Lodewijk XVI had geen enkele van die verfoeilijke of kwalijke ondeugden die aan de naties kleven; hij is godsdienstig en verafschuwt iedere protserigheid; hij is meedogend en vrijgevend voor de arme: ze hebben gezien dat hij zijn schatkist opende om de behoeftige te verwarmen, te kleden en te voeden, en hij is persoonlijk naar hun hutten gegaan om hun noden te lenigen. Ze hebben het monument van sneeuw zien oprichten dat de armen hebben aangerold en vastgestampt in de vorm van een pyramide, waarmee ze Lodewijk XVI wilden eren omdat hij voor hun de gestrengheid van de winter had getemperd; en ze beseffen heel goed dat de zo aandoenlijke en vlijtige dankbaarheid van de arme niet voor tirannen geldt. Ze noemen hem een despoot en eveneens een tiran; en het is hen niet ontgaan: nog nooit heeft een vorst zich zo ingezet voor de vervulling van zijn plicht en zich zo weinig op zijn rechten laten voorstaan als Lodewijk XVI. Hij werd door slechts één recht beziel, die van vertrouwen en liefde. Indien hij ooit gebiedend heeft gesproken, als één die gehoorzaamd moet worden, dan was het toen hij – omgeven door moordenaars – tegen zijn lijfwacht bleef herhalen: *“Indien voor mijn redding slechts één druppel bloed moet vloeien, dan verbied ik dat zulks geschiedt.”* En dat zijn toch niet de orders van een tiran.

En indien de kwaadsprekerij volhardt, Lodewijk heeft zijn laatste wil opgetekend, laat men die dan lezen: *“Ik verzoek al degenen die ik door onoplettendheid beledigd zou kunnen hebben [want ik kan mij niet herinneren iemand bewust te hebben beledigd] of degenen die ik een verkeerd voorbeeld of aanstoot zou kunnen hebben gegeven, mij het kwaad te vergeven dat ze denken dat ik ze misschien heb aangedaan.”*; dat ze doorgaan met lezen, die regicide rechters! Het gaat hen aan, henzelf, als hij zegt: *“Vanuit de diepte van mijn hart vergeef ik hen die zich tot mijn vijand hebben gemaakt zonder dat ik daar enige aanleiding toe heb gegeven; en ik bid God ze te vergeven.”* Dat ze hem tenslotte volgen als hij het schavot beklimt; dat ze hem gadeslaan, als ze daartoe het lef hebben, dit aangezicht waarvan de sereniteit temidden van de beulen zijn ziel blootlegt: en indien ze nog steeds het lef hebben, dat ze in zijn laatste ogenblikken naar hem luisteren; maar zo dapper zijn ze niet; ze laten het tromgeroffel van hun tamboers klinken; ze weten maar al te goed; neen, het is niet op deze manier dat tirannen leven, en vooral niet dat ze sterven.

Allen wisten ze het voordat ze recht gingen spreken, die gezworen wetgevers; ook als ze voor de dood van Lodewijk XVI stemmen. Vraag ze wat zijn misdaad is en hun motief? Ze hebben het voldoende luid gezegd: Lodewijk XVI werd koning, en van iedere koning eisen wij de dood. Licht daar niet de betekenis van wat de Jakobijn Robert naar voren brengt: *“Ik veroordeel de tiran tot de dood; en in het uitspreken van dit besluit heb ik slechts van één ding spijt, dat mijn competentie niet naar alle tirannen reikt om ze allen tot dezelfde straf te veroordelen.”* Licht daar niet de betekenis van wat de Jakobijn Carra zegt: *“Ter instructie van de volkeren van alle tijden en plaatsen en om de tirannen angst aan te jagen stem ik voor de dood.”* En als dan de Jakobijn Bileau toevoegt: *“De volkeren die gewend zijn de koningen als heilige objecten te zien, zullen zich noodzakelijkerwijs afvragen: die hoofden van koningen blijken toch niet zo heilig te zijn – want de bijl nadert en de wrekende arm van justitie weet hen te treffen: aldus kunt u ze in de gangen der vrijheid duwen, – ik stem voor de dood.”* (Zie de staatscourant Le Moniteur aangaande de zitting van 2 januari 1793 en opvolgende dagen.) Indien de hogere motieven, die tot de dood van Lodewijk XVI hebben geleid,

onvoldoende uit deze pleidooien naar voren komen, wendt u dan tot de club der sofisten, waar Condorcet ons wijs wil maken dat de dag komt dat *“de zon alleen nog vrije mannen zal beschijnen; dan zullen de koningen en priesters slechts voortbestaan in de geschiedenis en in de theaters.”* (Esquisse des progrès de l’esprit humain, ép. 10) » »

Door de ondermijning van het intellect...

(4) Het is vooral op het terrein van het zedenbederf en de ondermijning van het intellect dat de invloed van de Vrijmetselarij zich deed gevoelen. Al hun rampzalige filosofische ideeën infiltreerden overal en zijn de voedingsbodem geweest van de Franse Revolutie en wat daarop volgde. De bekende schrijver Léon de Poncins heeft dat in zijn boek toegelicht *“La Dictature des Puissances occultes”* (De dictatuur van de verborgen machten): *“De Vrijmetselarij (...) is voor alles een organisme voor de propaganda van ideeën, ideeën die zij middels suggestie en langzame verzadiging verspreiden, allereerst bij hun eigen aanhangers en vervolgens in de profane wereld. De politieke actie is daar het logisch gevolg van.”* En tevens:

« « De Vrijmetselarij, schrijft de Vrijmetselaar Quartier-la-Tente, is niet uitgerust noch georganiseerd om actie te voeren. (Het is eerder bij uitzondering dat zij tot directe actie overgaat.) Haar organisatie en het geheim dat haar omgeeft, laten niet toe dat zij zich in de maalstroom werpt en zich als lichaam buiten de Tempel manifesteert. Haar invloed is er niet minder om en wel met kracht. Zij bereidt de hervormingen voor en verwezenlijkt ze in de bedenking van het idee alvorens ze in de praktijk worden gebracht – wat de enige methode is die deze hervormingen blijvend en doeltreffend kan maken. Het instituut, schrijft van zijn kant Albert Lantoine, is in het leven geroepen om voortdurend de toekomst voor te bereiden via de bestudering van het heden, en is er niet om een idee op te leggen via de voorbijgaande macht van zijn invloed. Het is de profane organisaties voorbehouden om de uitvoering van dat idee na te streven want zij zijn daartoe beter uitgerust dan de vrijmetselaarsorde. En bij een eventueel falen kan de Vrijmetselarij daar nooit op worden aangekeken omdat zij zich listig in haar speculatieve rol heeft teruggetrokken. (...) Broeder Renaudeau zei op het Convent van de Grand Orient (Grootoosten) van 1919: De ontwikkeling van de burgerij tijdens de 18^e eeuw is het werk geweest van de Vrijmetselarij, maar toen de revolutie uitbrak had de Vrijmetselarij zijn rol beëindigd; zij bestond niet meer. Gedurende de hele stormachtige periode van de revolutie bestond zij slechts in fictieve staat; in werkelijkheid werkte zij niet. Hetgeen niet weerhoudt dat alle revolutionairen en alle volksvertegenwoordigers hun wortels vonden in de Vrijmetselarij. Waar werkten ze? In de clubs, zoals de Club der Jakobijnen, die volgens Broeder Jean Bon, oud-afgevaardigde van het departement van de Seine, de grote aanstichters zijn geweest van de Franse Revolutie. Deze waren bij wijze van spreken slechts het uiterlijk aspect van de maçonnieke Loge. Derhalve waren de Vrijmetselaars niet meer aanwezig in de loges, want in de loges wordt geen revolutie bedreven. Onze rol is niet revolutionair. In de loges kneedt men de hersens, maar de hersens laten elders van zich spreken. » »

Ter completering citeer ik uit het boek van l’Abbé Augustin Barruel, tijdens de hitte van de beroeringen, in 1797, uitgegeven, onder de titel *“Les Mémoires pour servir à l’histoire du Jacobinisme”* (Gedenkwaardigheden om tot een juist begrip te komen van de geschiedenis van het Jacobinisme). Welnu, we bevinden ons aan het eind van de maand juni in 1991 als koning Lodewijk XVI samen met zijn familie door de revolutionairen worden gevangen gezet, en dan gebeurt er iets merkwaardigs dat door Barruel is opgetekend, hetgeen hij met eigen ogen heeft waargenomen:

« « Zodra de verblijfplaats van de koning in de Tempel was besloten, zwermen een groot aantal Vrijmetselaars in Parijs uit en roepen overal tot grote verbazing van iedereen, daarbij uiting gevend van grote vreugde: *“De koning is gearresteerd, alle mensen zijn nu gelijk en vrij! Wij hebben geen geheim meer! Onze mysteries zijn voltooid! Geheel Frankrijk is één grote loge geworden! De Fransen zijn nu allemaal Vrijmetselaar en het gehele universum zal dat ook spoedig zijn!”* » »

¶ De citaten van De Poncins zijn ontleend aan de herdruk van zijn boek uit 1936, 1ste ed. 1934 (pp. 25, 54, 91-92 – in die volgorde). Hij verwijst naar “Two Centuries of Freemasonry” van Quartier-la-Tente # 1917 en “Hiram couronné d’épines” van Albert Lantoine # 1926 (p. 588), alsook, maar nu i.v.m. Renaudeau, naar “La Trahison spirituelle de la Franc-Maçonnerie” van J. Marquès-Rivière # 1931 (p. 32).

Opinies over de degradatie van de democratie

(5) Zoals Paus Johannes XXIII tijdens zijn toespraak van 4 december 1960 opmerkte: *“De democratie - daar ik geen geestesrichting wil aanduiden, gebruik ik liever het woord democratie - is de ontarding van een concept dat essentieel juist is, maar het heeft tegen elke prijs de volksmacht laten prevaleren boven alle andere waarden.”* Ik kies, wellicht onverwachts, de kant van de 18^e eeuwse vermaarde historicus Edward Gibbon, een deïst en scepticus, die ook geen sympathie koesterde voor wat hij *“een wild en kwaadaardig democratisch systeem”* noemde. Het geheimnis der wetteloze, hetwelk gestalte heeft gekregen in de belangrijke politieke regimes van de 20^e eeuw - in al die regimes waar het recht op abortus is gelegaliseerd, is erin geslaagd om de democratie van simpel en nuttig werktuig tot een alles overheersende ideologie te verheffen die zich vooreerst opstelt tegen Gods Tien Geboden en tegen de door God gewenste rangorde der koningen, waarbij door het jongleren met zwarte en rode ballen (de politieke kleuren van rechts en links) de illusie wordt gewekt dat het volk regeert. Het standpunt van de Kerk ten aanzien van de verkeerd gerichte democratie wordt het beste weergegeven in de encycliek uit 1910 van Paus Pius X: “Ons Apostolisch Mandaat: Over de Sillon”, wat fascinerende lectuur is, verkrijgbaar bij www.angeluspress.org. Het woord sillon is het frans voor (ploeg)vore, een woord dat wij ook tegenkomen in het nogal macabere Franse volkslied, de Marseillaise, dat aan het begin van de Franse Revolutie werd gecomponeerd; in 1792 dus. Het komt voor in de versregel: “Qu’un sang impur abreuve nos sillons” ofwel: *“Dat onrein bloed onze voren mag drenken”* (het vergoten bloed van de duizenden priesters en de martelaars van de Vendée werd tot vuigheid gerekend). In een nog grotendeels op landbouw gebaseerde economie gaf deze term werk, geduld en grote vasthoudendheid aan, ...maar tot welk een doel bereid? In de hedendaagse industriële economie zou daarvoor waarschijnlijk een neutrale term zoals werkplaats of zoiets als studie- of actiegroep worden gekozen. De Sillon was in wezen een democratische beweging in de moderne zin des woords; het had zijn eigen blad “Het Democratisch Ontwaken”. De Sillon was de eerste Christen-democratische beweging in West-Europa hetgeen verklaart waarom Pius X zijn brief uitsluitend aan de Franse bisschoppen richt. Dit betekende de genadeslag voor deze beweging, maar terwijl een beweging gebroken kan worden, kunnen ideeën niet zo makkelijk worden gesmoord. Het Sillonistische ideaal verspreidde zich dus verder maar onder andere dekmantels, en zijn zegetocht is zo groot geweest dat de hedendaagse Christelijke leiders grote moeite hebben in te zien waarom de moderne democratische praktijk in beginsel fout is; velen zouden de volgende stelling onbegrijpelijk vinden: *“De ware democratie bestaat uit de aanduiding van leiders, in het bijzonder in de onderliggende lichamen, en niet uit het toekennen van autoriteit.”* Toch wordt dit door Pius XII in zijn kerstboodschap van 1942 uitgedragen, waar hij uitlegt dat de democratische uitgangspunten overal toepasbaar zijn, dus zelfs in de totalitaire en monarchale staat. [Met deze beroemde kerstboodschap, die door onder andere The New York Times werd geprezen, was de paus de eerste persoon van internationaal allure die, zij het nog indirect, refereerde aan wat in de Holocaust uitmondde. Zie ook mijn artikel: ***“De mythe van Hitlers paus – Pius XII redde 860.000 Joden van een wisse dood”***]

De opinie van de Kerk over de Vrijmetselarij

(6) De ware oecumenische geest moet naar punten van overeenkomst en wederzijds respect zoeken, maar het moet geen samensmelting van essentiële religieuze waarden nastreven ten koste van diezelfde waarden. Het apostatisch oecumenisme, daarentegen, probeert de gesprekspartners naar een samensmelting van waarden te brengen in navolging van de gnostiek uit de klassieke oudheid, alsof dat de enige mogelijkheid zou bieden om tot het goddelijk Wezen te geraken. Zo tracht men de tegenstelling tussen geloof en wetenschap te overwinnen. Deze gnosis is de ‘antroposofie’. Zijn belangrijkste dogma is het pantheïsme. Ziehier de ars regia die voor de mens de identiteit verwerft van zijn eigen wezen met het goddelijke.

Het bovenstaande is gedeeltelijk ontleend aan het Decreet van het Vaticaan van 16 jan. 1954 over de inschrijving op de Index van verboden boeken van het boek van Bernard Scheichelbauer, Grootmeester van de Johannitische Loge: “Die Johannis Freimaurerei, Versuch Einer Einführung” – Wien # 1953 (De Johannitische Vrijmetselarij, een Introductiepoging).

Bij mijn weten ondernam de Johannitische Vrijmetselarij uit Oostenrijk de eerste geslaagde poging om de Vrijmetselarij als een acceptabele toenaderingsbeweging binnen Katholieke Kerk te plaatsen. Dienaangaande wordt nog steeds hardnekkig volgehouden dat de excommunicatie die door het in 1983 aanvaarde Canonieke Rechtsboek wordt bevolen (Canon 1374 in plaats van de oude 2335) niet zou slaan op hen die van een dergelijke Loge lid zijn. Is het echt nodig om de verklaring te herhalen van de Congregatie voor de Geloofsleer van 26 november 1983: *“Het negatieve oordeel dat de Kerk over de Vrijmetselarij heeft, blijft ongewijzigd ...en zij die deel uitmaken van de Vrijmetselarij bevinden zich in staat van grote zonde!”*

Albert Pike

Pike, de wereldwijde leider der Vrijmetselarij

(7) Aan de basis van het standbeeld van Albert Pike in Washington D.C., tehuis van de Raad van de 33^e Graad nadat het van Charleston daar naartoe was verhuisd, ligt een plakkaat met de volgende woorden: *“In liefdevolle nagedachtenis aan Albert Pike, de leider van de wereldwijde Maçonnieke beweging.”* Dit geeft bovendien aan dat de Moederloge in Londen een tijd voordien naar de Verenigde Staten was verhuisd.

Émile Zola doet een boekje open over de Vrijmetselarij

(8) Op 18 april 1896 heeft Émile Zola, nadat hij tot het Rooms Katholieke geloof was bekeerd, het volgende geschreven aan Monseigneur Sallois, de aartsbisschop van Calcedonia (een titulaire zetel met volledige autoriteit over de priesters in Engeland, Wales en Schotland); dat was twee jaar voordat hij zijn open brief aan de president van de republiek had gericht, beter gekend als “J'accuse” (Ik klaag aan) :

« Ik, ondergetekende, indertijd Grootmeester van de Zetel, tevens oud-hogepriester (Hiérofant) en Hoogste Soeverein alsook Super Comthur (bekleder van een orde in de hogere klasse), oprichter van een Maçonnieke orde in Egypte en haar loges, verklaar hierbij dat ik gedurende 30 jaar lid ben geweest van de sekte der Vrijmetselaars en gedurende 12 jaar Hoogste Soeverein der Orde, en al die tijd in de gelegenheid ben geweest om minutieus en grondig het ontwerp en de doelstellingen te leren kennen die de orde nastreeft: (...) In de vrijmetselaarsorde heeft een voor niets en niemand terugdeinzende leugen de overhand, en bedrog en kwade trouw overheersen onder de schijnheilige dekmantel van de waarheid, om zo het oppervlakkige volk in de val van verkeerde voorstellingen te lokken. Ik bevestig hierbij dat de Vrijmetselarij een religieuze sekte is die zich ten doel stelt alle bestaande godsdiensten uit te roeien en zich op hun plaats te zetten, om de wereld aldus tot de afgodsdienst van weleer terug te brengen. » »

De openbaring van Émile Zola van de werkelijke beweegredenen van de Vrijmetselarij is bij hen zeer fout gevallen. De Vrijmetselarij heeft er dan ook alles aan gedaan om de zaak te ontkennen. Omdat de brief moeilijk kon worden ontkend, want deze bevond zich in een kluis en was genoegzaam bekend, hebben zij ervoor gekozen om van een homoniem te spreken. De schrijver zou volgens sommige berichten een zekere Solutore Avventure Zola zijn geweest, een Italiaan van geboorte uit de omgeving van Turijn. Solutore is de eerste grootmeester geweest van de nieuw geïntroduceerde Vrijmetselarij in Egypte van waaruit hij zich heeft ingezet voor de verspreiding van de ritus Memphis-Misraïm. Doinel spreekt van Émile Zola en Diana Vaughan van Solutore Zola, maar met veel minder details en zonder vermelding van het jaartal. Zij spreekt ook niet van een

brief aan een Engelse prelaat. Ik kies voor Doinel, ervan uitgaande dat Diana Vaughan zich kan hebben vergist. Het is natuurlijk niet uitgesloten dat Solutore zich eveneens heeft bekeerd, want de geschiedenis maakt soms rare sprongen. Anderzijds kan men het plan hebben opgevat om de in dit geval onschuldige Solutore te vermoorden – hier maakt Diana Vaughan gewag van – om aldus een uitvlucht te creëren. Volgens onbevestigde berichten zou in het nieuwe millennium Émile Zola's brief aan de Engelse prelaat zijn gestolen en vernietigd. Hoe dan ook, hetzij Émile of Salutore, de essentie van de brief geeft precies aan waar wij met de Vrijmetselarij mee van doen hebben: een maffioos clubje die het gros van hun leden in de val van verkeerde voorstellingen lokt. Ik kies ook voor Émile Zola als schrijver van de brief omdat de teneur daarvan overeenstemt met zijn latere werk "Les Quatre Evangiles", geschreven in de periode vanaf 1897 tot aan zijn dood. Aan het laatste deel "Gerechtigheid" is hij niet toegekomen. Émile Zola stierf in september 1902 in zijn Parijse woning als gevolg van koolmonoxidevergiftiging. Dat zou als wraakactie door de loge kunnen zijn opgezet en het ondersteunt de gedachte dat de bewuste brief van hem afkomstig was. Na zijn rehabilitatie in 1899, wegens de ontknoping van de Dreyfus affaire, werd hij algemeen beschouwd als een "véritable directeur de conscience" (ware leidsman van het geweten), zo deelt ons de Larousse encyclopedie mede (editie 1979); en ook dat wijst in dezelfde richting.

(9) Uit een interview met Jacques Lafouge in de Paris Match van 15 februari 1996 na zijn benoeming tot grootmeester van de "Grand Orient van Frankrijk" op 20 januari 1996.

Toen ik (Satan) Hem met zulke vervoeringen aanbad

(10) Het is passend om hier het Erratum te laten zien dat Jules Doinel aan het eind van zijn boek heeft toegevoegd:

« « Vanaf het begin van mijn boek heb ik over Lucifer vóór zijn val gesproken. Indien, voorbijgaand aan wat ik echt dacht, mijn benadering de indruk heeft gewekt dat de gevallen engelen reeds de genieting van het AANGEZICHT TOT AANGEZICHT kenden voordat zij tot hun misdaad kwamen met de daaropvolgende straf, dan verzoek ik de lezer om bij zichzelf deze misvatting te corrigeren. Want indien de demonen voor hun val de genieting van het AANGEZICHT TOT AANGEZICHT hadden gekend, zouden zij nooit ten val zijn gekomen. Een vrome religieus schrijft mij: *"De theologen zijn unaniem van mening dat de rechtstreekse aanschouwing van God, het zogenaamde facie ad faciem, wat de term is die het bovennatuurlijke karakter daarvan aangeeft, de volmaaktheid als noodzakelijke voorwaarde veronderstelt. Dit was de beloning voor de trouwe engelen 'nadat' zij de test hadden doorstaan."* » »

(11) Uit "Der verwüstete Weinberg" (de verwoeste wijngaard) door Dietrich von Hildebrand – Lins Verlag # 1972 (p. 199). Von Hildebrand (†1977) is eens door paus Pius XII "de leraar van de Kerk van de 20^e eeuw" genoemd. Hij was ook een favoriet van Johannes Paulus II. Toen de jonge priester Jozef Ratzinger, de latere Benedictus XVI, kapelaan was van een parochie in München heeft hij von Hildebrand daar dikwijls mogen ontmoeten.

Wie is Georges Cottier? (1989-2003)

(12) Georges Marie Martin Cottier is op 21 oktober 2003 kardinaal geworden. Hij werd in 1990 benoemd tot de huistheoloog van het Vaticaan en sinds eind 2005 draagt hij de titel van emeritustheoloog van de Pontificale Huishouding.

Cottier is in 1922 in Zwitserland geboren. In 1945 trad hij toe tot de orde der Dominicanen. Hij heeft klassieken gestudeerd en is doctoran-

Kardinaal Georges Cottier (2009)

dus filosofie. Hij heeft een doctoraal in de theologie. In 1962 ging Cottier lesgeven aan de faculteit der letteren in Genève. In 1973 kreeg hij de leiding over bepaalde opleidingen aan de universiteit van Fribourg. Hij was gastprofessor aan de universiteiten van Montréal, die van het Heilig Hart in Milaan, en die van Padua. Hij was een ‘expert’ (peritus) bij het Tweede Vaticaans Concilie, en was cosultor van de “Raad voor de Dialoog met Niet-Gelovigen”. In 1986 werd hij benoemd tot de “Internationale Theologische Commissie” en in 1989 werd hij hun secretaris. Hij diende ook als president van de historisch-theologische commissie die het Grote Jubileum van het jaar 2000 moest organiseren. Hij is ook hoofdredacteur geweest van het tijdschrift *Nova et Vetera* (Genève) nadat in 1975 kardinaal Journet was overleden.

De conciliedocumenten hebben niets aan waarde ingeboet.

(13) Het voorgaande neemt niet weg dat het Vaticaans Concilie een door de Heilige Geest geleide vergadering was en dat de teksten die daaruit zijn voortgekomen een normatief karakter dragen, alhoewel niet dogmatiek, zoals vanaf de aanvang van het concilie is aangegeven. In *Novo millennio ineunte* (6 jan. 2001), zegt de Heilige Vader (nr 57): *“Naarmate de jaren verstrijken verliezen de teksten van het Concilie niets van hun waarde noch van hun glans. **Het is nodig ze op een correcte wijze te lezen**, ze te kennen en in ons op te nemen als waardevolle en normatieve teksten van het Leergezag **passend binnen de Traditie van de Kerk**”*. (accentuering toegevoegd)

APPENDIX

DE LEGENDE VAN HIRAM ABIFF – TYPE VAN DE ANTICHRIST –

De vooraanstaande figuur in de Vrijmetselarij is ongetwijfeld de zoon van de weduwnaar die onder de leden van het genootschap gekend is onder de wat duistere naam Hiram Abiff. Hij beheerst het ritueel waarin de leerling een derde graads meester wordt. Uiterst merkwaardig is dat noch de leerling noch zijn mede-werklieden iets van hem weten dat als basis dient voor het protocol. Het opmerkelijke is dat zelfs de meeste Vrijmetselaars van de hogere echelons nauwelijks de precieze betekenis van het ritueel kennen. Slechts wie in de loop der tijd de juiste gezindheid aan de dag heeft gelegd wordt vergund een glimp op te vangen, en wellicht meer, van de werkelijke betekenis van de verschillende handelingen. Die gaan wij hier voor u uitleggen om u kennis te laten maken met een van de grootste geheimen binnen de Vrijmetselarij. U dient te beseffen dat de Vrijmetselarij in stricte zin geen geheime organisatie is: van veel individuen is geweten dat zij daar lid van zijn en hun tempels zijn gewoon bekend. Het geheim ligt geborgen in hun ware doelstellingen en die zijn slechts bekend aan een exclusief gezelschap binnen de organisatie zelf – minder dan één op de honderd is daartoe ingewijd.

Hiram is een bekend Bijbels figuur. Volgens 1 Koningen 5:6 zendt Koning Salomon boodschappers naar Hiram, de koning van Tyrus, om deze potentiaat te laten weten dat hij in Jeruzalem de Tempel wil bouwen die als enige tempel voor gans Israël zal dienen. Het moest dus iets groots worden. Hij vraagt Hiram materiaal en manschappen te leveren voor de uitvoering van het werk. In 1 Koningen 7:13-45 staat dat Hiram, de zoon van een weduwnaar van de stam Naftali, naar Jeruzalem ging om dat werk te doen. Zijn vader was een bronswerker die de vereiste wijsheid en het inzicht en vakmanschap bezat. Hij maakte allerlei bronzen voorwerpen voor de Tempel waaronder twee forse zuilen die Jachin en Boaz werden genoemd. Daarvan staan in iedere vrijmetselaarstempel replica's, maar dat heeft nu niet onze aandacht. Tot zover het Bijbels relaas.

Op deze magere basis creëerde de Joodse mondelinge traditie een vreemde legende die werd ingebracht in het vrijmetselaarsritueel (de Joden waren op dat moment nog niet betrokken bij de vrijmetselaarsbeweging). In die legende staat dat Salomons belangrijkste verzoek was om een hoog getalenteerde vakman te sturen: “Stuur mij nu iemand die bedreven is in goudwerk, maar ook in de bewerking van zilver, brons en ijzer, in de toepassing van dieppaars en karmozijnrood en koningsblauw en die in staat is om met de vakmensen samen te werken die hier bij mij in Judeah en Jeruzalem zijn.” De Orde beweert dat Hiram Abiff de hoofdarchitect van het project was die op al het werk toezicht hield. Het is frappant dat ze God “de Grote Architect” plegen te noemen, maar een architect in tegenstelling tot God creëert niks maar werkt met het reeds aanwezige materiaal dat hij creatief aanwendt. A.·G.·D.·G.·A.·D.·U.· is een veel gebruikte vrijmetselaarsleus, wat staat voor: “A la Gloire Du Grand Architecte De l’Univers”, of “Breng hulde aan de Grote Architect van het universum”. De Orde associeert Hiram

Abiff met twee andere figuren: Koning Hiram van Tyrus en Koning Salomon van Israël, als tegenbeeld op God de Zoon, God de Vader en God de Heilige Geest. Men zegt dat deze drie de meest verheven personen in de vrijmetselaarswereld zijn en dat de ultieme geheimen door een grootmeester aan hun waren geopenbaard of dat ze die zelf hadden ontdekt. Aan niemand mochten die zonder hun gezamenlijke toestemming worden doorverteld. Er waren meer dan genoeg meesterbouwers op de werf, maar blijkbaar werd niemand waardig bevonden om de geheimen en mysteries te kennen van de allerhoogste en sublieme graad. Deswege waren de drie nieuwshierige gildegenoten, die de verborgen kennis wilden bemachtigen, wel genoodzaakt zich tot een van de drie grootmeesters te wenden. Ze kozen Hiram Abiff uit maar toen die weigerde zijn kennis mee te delen, vermoordden de drie schavuiten hem op de brute wijze zoals beschreven in de vrijmetselaarstraditie.

Volgens een opmerkelijke uitleg verbeeldt Koning Salomon, Gods rijk op aarde via het koningschap bij de gratie Gods. Hij kent het geheim, maar wil de alleenheerschappij. In de Maçonieke filosofie is Salomon een verachtelijk misgeboorte, net als de koning van Frankrijk, Lodewijk XVI, die tijdens de Franse Revolutie schandalig is omgebracht. Het is duidelijk dat Lucifer zijn heerschappij aan een betere kandidaat dan Salomon wil schenken, of om het even welke gezalfde vorst (de zalving van de H. Geest). Zonder Salomons jaloers gekonkel, zo gaat de legende, zou de moord nooit zijn gebeurd. En daarom krijsen ze: “WRAAK, WRAAK, WRAAK!”

De Bijbelse Hiram, die Koning Salomon bijstond met de bouw van de Tempel, was de eerste vorst van het glorieuze Tyrus. In het vrijmetselaarsritueel dient het woord ‘hiram’ als een code voor de gevallen engel Lucifer of voor zijn adjudant de Antichrist die in deze termen worden beschreven in de passage van Ezechiël 28:1-19:

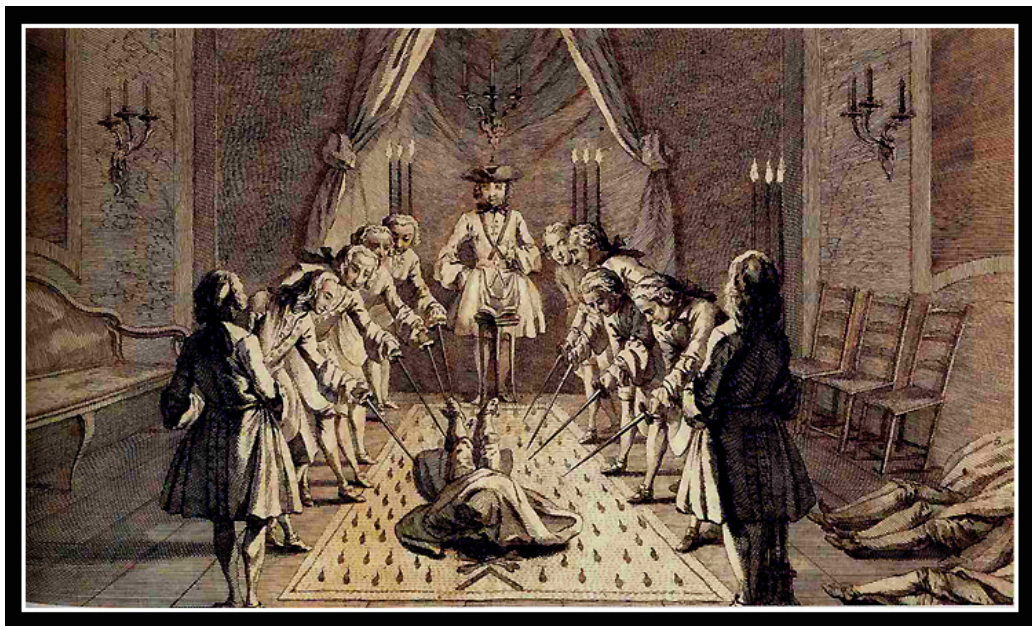
«« Het woord van Jahweh werd tot de profeet Ezechiël gericht. Mensenkind, u moet tot de Prins van Tyrus zeggen (Hiram Abiff c.q. de Antichrist): Zo spreekt Jahweh, de Heer! Uw hart was hoogmoedig. U hebt gemeend: “Ik ben een god! Een godenwoning bezit ik in het midden der zee!” En hoewel u maar een mens zijt, geen god, verbeeldt u zich God te zijn en wijzer dan Daniël, zodat geen geheim voor u verborgen blijft. Door uw wijsheid en inzicht hebt u vermogen verworven en goud en zilver in uw schatkamers opgestapeld. Omdat u zoveel verstand had van handel hebt u uw bezit vergroot, maar door uw rijkdom bent u hoogmoedig geworden. Daarom zegt Jahweh de Heer: Omdat u zich inbeeldt een god te zijn laat Ik vreemden op u los, de meest barbaarse volken. Die zullen hun zwaarden uittrekken tegen uw heerlijke wijsheid en uw luister besmeuren. In de groeve werpen ze u neer. In volle zee zult u worden verslagen en sterven. Zult u als u voor uw beulen staat nog roepen: “Ik ben god!”, terwijl u slechts een mens zijt, geen god. Zult u dat nog roepen in de handen van uw moordenaars? De dood der onbesnedenen zul je sterven, gevelde door de handen van vreemden! Waarachtig, Ik heb het gezegd, zo luidt de godsspraak van Jahweh!

Wederom werd het woord van Jahweh tot mij gericht. Mensenkind, u moet over de Koning van Tyrus (Koning Hiram c.q. Lucifer) een klaaglied aanheffen, en tot hem zeggen: Zo spreekt Jahweh, de Heer! U was de keur der schepping, van wijsheid vervuld en van een volmaakte schoonheid. U bevond zich in Eden, de godentuin. Uw gewaad was met allerlei kostbare stenen bezet: robijn, topaas, jaspis, chrysoliet, onyx, jaspis, saffier, karbonkel, in goud gevat en gekast. Die werden u opgezet op de dag van uw creatie. Een cherub met uitgespreide vleugels had Ik u tot schutse gegeven. U woonde op de heilige godenberg en wandelde tussen vurige stenen. U was onberispelijk sinds de dag van uw creatie totdat u zondigde en op onrecht werd betrapt, want u had zich door uw uitgebreide handel een vuile winst verworven. Daarom heb Ik u onteerd en van de heilige godenberg verdreven en heeft de beschermende cherub u uit het midden van de vurige stenen

verjaagd. Uw hart was trots op uw pracht. Uw wijsheid hebt u vergooid om uw luister. Daarom heb Ik u ter aarde geworpen, u voor het gezicht van koningen te kijk gezet. Door uw grote schuld en slechte praktijken hebt u uw heiligdommen ontviid. Daarom riep Ik een vuur uit u op dat u verteerde en legde Ik u in as op aarde voor de ogen van allen die u zagen. Allen die u kenden onder de volken zijn om u met stomheid geslagen. Een spookbeeld zijt ge geworden, verdwenen voor eeuwig! »»»

Hiram, Koning van Tyrus, is een typos van de koning der koningen. Wie anders dan Lucifer? Hiram Abiff, de zoon van de Koning van Tyrus, die door de schavuiten werd vermoord, is het typos van de geliefde zoon in dienst van Lucifer. Deze adjudant kreeg zo'n hoge status dat hij zichzelf de Grote Architect mocht noemen. In het ritueel vertegenwoordigt hij de Antichrist. Dat zal een politiek figuur zijn die door een geestelijk leider wordt gesteund, de antipaus, in het Boek Openbaring de Valse Profeet genoemd. Het hoofd van de wereldwijde Maçonieke beweging noemt zichzelf pompeus de Soevereine Pontifex van de Orde van Hiram. Kan iemand nog dieper zinken?

De antichristelijke heerschappij van Koning Hiram en Hiram Abiff en hun achterban is gebaseerd op de drievoudige alliantie van ketterij, schisma en occultisme (satanisme), wat wordt verzinnebeeld door de vrijmetselaarstempel van Jeruzalem. Deze drie termen passen ook bij een eerdere constructie gekend als de Toren van Babel. De vrijmetselaarstempel, waar door alle tijden aan is gewerkt, staat voor de ijver en organisatie van velen in hun betrokkenheid bij de totstandkoming van het kwade rijk. Derhalve is het werk aan de Tempel een soort herbouw van de Toren van Babel. Nog altijd reikt dit antimodel met zijn punt tot in de hemel waar het met alles de spot drijft dat van God is. Wie zich voor het ideaal van dat kwade rijk inzet schaart zich achter de opstand tegen God. Vreemd genoeg is het een opstand waar vele aanhangers met de allerbeste bedoelingen toe gedreven zijn. Mensen kunnen in naam van God de meest verschrikkelijke dingen doen. Slechts weinigen zijn bereid toe te geven wie ze werkelijk zijn...

In de ceremonie van de derde graadsverheffing, waarvan sprake was aan het begin van dit artikel, rijst Hiram Abiff, die door de schavuiten was vermoord, uit de dood op. Voordat de lijkstoot wordt geopend, van waaruit de verrijzenis plaatsvindt, roept de zeer eerbiedwaardige ceremoniemeester: **Mac Benac!**, hetgeen betekent "het vlees verlaat de botten", volgens het bejubelde principe dat via ontbinding reconstructie ontstaat; of,

anders gesteld: dat een revolutie, zoals de Franse Revolutie, de noodzakelijk voorwaarden schept om tot vernieuwing te komen. M.·A.·C.·B.·E.·N.·A.·C. staat als een acroniem voor: “Movebor Adversus Christum Bellum Eternum Nam Antichristus Con-surrexit”, ofwel “Ik zal een eeuwige oorlog tegen Christus voeren omdat de Antichrist hier is opgestaan”. Dus als de postulant zich tijdens de initiatie in de lijk-kist uitstrekt waar hij meester Hiram vertegenwoordigt, dan komt niet alleen de gedachte bij hem op dat de dood verkieselijk is boven verraad van het Maçonieke ‘ideaal’, maar het doet ook de leden van het broederschap beseffen dat iemand die voor het rijk van Satan werkt erop hopen mag dat hij op zekere dag als een waardig broeder in de Grote Loge daarboven zal worden opgenomen, waar de Grote Architect van de wereld zich boven God de Schepper verheft en ook boven het aardse koningschap bij de gratie Gods. Dit is waarom H.·I.·R.·A.·M. betekent: “Hic Iacet Rex Adventurus Mundi”, of “In deze lijk-kist slaapt de komende koning van deze wereld”.

Het plot is slechts een andere versie van de Osiris en Isis legende. De zoektocht naar Hiram's lichaam; het onderzoek dat een passerend deskundige doet die daarmee bewijs-materiaal vergaart; het gaan zitten van een van de leden die zichzelf verfrist, en de aanwijzing van een twijgje dat op het graf ligt; het ontbindende stinkende lichaam van Hiram, dat voordat het gevonden werd veertien dagen in het graf lag, dat de moorde-naars hadden gemaakt. Al deze elementen verwijzen naar de allegorie van Osiris die in veertien stukken werd gesneden. Zelfs hoe Hiram's graf wordt ontdekt, waar groen mos en turf op ligt, komt overeen met hoe Isis de kist van Osiris ontdekte.

Veel van de uitgebreide ceremonie heeft een nauwe relatie met de oude zonneverering. In de legende van Osiris vonden de auteurs iets dat perfect bij hun schema paste. Hiram moest Osiris voorstellen, of de zon, het glorieuze lichtpunt van de dag. De drie gilde-broeders worden als de initiatie vordert aan de ingangen geplaatst van het oosten, zuiden en westen, en dat komt overeen met de regio's waar vandaan de zon schijnt. Twaalf personen spelen een belangrijke rol in deze tragedie, een aantal dat naar de twaalf tekens van de zodiac verwijst. De suggestie is gedaan dat de drie moordenaars de drie lagere tekens symboliseren van de winter: Libra, Scorpio, and Sagittarius. De zon gaat in het westen onder en het is bij de westpoort dat Hiram wordt vermoord. De acacia, die de nieuwe vegetatie voorstelt die opkomt als gevolg van de herrijzenis van de zon, beantwoordt aan een symbolisme dat in veel oude zonne-allegorieën voorkomt en daarom makkelijk een plaats heeft verworven in het ritueel van de Vrijmetselarij. Volgens een beschrijving werd het vermoorde lichaam op de zevende dag ontdekt. Dit kan opnieuw verwijzen naar de herrijzenis van de zon, hetgeen metterdaad in de zeven-de maand plaatsvindt nadat zij door de lagere tekens is gegaan, een passage die eertijds de nederdaling ter helle heette.

